COMPANIONII

VONDA MCINTYRE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Câştigătoare a numeroase premii, **VONDA McINTYRE** a fost una dintre cele mai însemnate scriitoare de SF încă de la începutul anilor şaptezeci. Povestirea ei ***Of Mist, and Grass, and Sand*** a câştigat premiul Nebula în 1974, iar celebrul roman în care a fost extinsă, ***Dreamsnake,*** a câştigat premiile Hugo şi Nebula în 1979. Cel mai recent premiu al ei a fost Nebula 1998 pentru romanul ***The Moon and the Sun.*** Alte romane pe care le-a scris sunt ***The Exile Waiting, Superluminal, Screwtop, Starfarers, Transition, Metaphase, Nautilus*** şi ***The Bride;*** la care se adaugă un roman juvenil, ***Barbary;*** romanele din universul Star Trek ***Enterprise: The First Adventure, The Entropy Effect, The Wrath of Khan, The Voyage Home*** şi ***The Search for Spock;*** şi romanul ***The Crystal Star (Steaua de cristal,*** Ed. Amaltea, 2006) din universul Star Wars. Prozele ei scurte au fost antologate în ***Fireflood and Other Stories.*** Cartea ei cea mai recentă, ca editor, a fost ***Nebula Awards Showcase 2004;*** Vonda Mclntyre a coeditat de asemenea antologia ***Aurora: Beyond Equality,*** cu Susan Janice Anderson.

Pierderea unui părinte, partener de viaţă, frate sau copil poate fi devastatoare, dar aşa cum indică această povestire convingătoare, plasată într-un viitor îndepărtat şi baroc, unele relații sunt chiar ***mai apropiate*** şi unele pierderi sunt chiar mai acut simțite...

Sângele a trezit-o pe Yalnis. Cald şi gros, răcoritor şi lipicios, i se scurgea printre coapse. Ameţită de somn şi iubire, uimirea şi durerea sfredelitoare au dezmeticit-o, făcând-o să se tragă înapoi de pe pata apărută pe mătase.

A azvârlit deoparte cearşafurile şi a coborât din pat. A scos un țipăt când ghemul de nervi s-a destrămat. Companionii ei au strigat cu glasuri ascuțite, alcătuind un cor haotic.

Trupul mic al lui Zorargul s-a zbătut ceva mai jos de buricul ei. Marginile necicatrizate ale unei răni la gâtlej sângerau tot mai slab. Organismul ei a expulzat companionul muribund, cauterizând vene şi vezicule.

Zorargul nu mai putea fi ajutat. In timp ce aluneca liber, şi-a petrecut mâna peste trupul mic şi sfărâmat. S-a lăsat apoi moale la podea. Sângele i-a picurat pe suprafaţa moale. Ceilalţi companioni s-au retras în ea, lăsându-şi la vedere doar dinţii albi şi ascuţiţi, care clănţăneau în semn de autoapărare şi avertisment.

Rămasă în pat, căscând şi clipind, Seyyan s-a proptit într-un cot. A privit lung pata de sânge. Aceasta a fost absorbită, dispărând treptat dinspre margini spre centru, aspirată pentru a fi separată în molecule şi depozitată.

O pată de sânge marca pielea lui Seyyan. Primul ei companion a clipit din ochii mici şi sclipitori, de culoare aurie. A clănţănit din dinţii ascuţiţi, făcând să se împrăştie picături minuscule de culoare sângerie. A scos un ţipăt ascuţit, şi-a lins buzele însângerate, apoi şi-a curăţat dinţii cu limba. Cearşaful a absorbit picăturile de sânge.

Cu o lenevie elegantă, Seyyan s-a întins din nou în cuibul moale şi frământat, iar părul ei, de o bogăţie luxuriantă, s-a răsfirat în onduleuri peste umerii dezgoliţi şi peste sânii delicaţi şi perfecţi. Lucea precum aurul topit în lumina lunii. Ceilalţi companioni şi-au scos feţele mici din pântecul ei, înălţându-le şi clănţănind din dinţi, semn de agitaţie de gelozie.

- Zorargul, a şoptit Yalnis. Nu pierduse niciodată vreun companion. Ii alegea cu atenţie şi ţinea la ei, iar Zorargul fusese primul, un dar al primei ei iubite. A ridicat ochii spre Seyyan, simţindu-se derutată şi îngrozită, uimită de pierdere şi durere.

- Vino înapoi, i-a spus Seyyan cu o insistenţă delicată, întinzând mâna graţioasă. Intoarce-te în pat. Glasul i-a devenit mai apăsat. Intoarce-te la mine.

Yalnis s-a ferit de atingerea ei. Seyyan a urmat-o, alunecând peste pata pe cale de dispariţie, ajungând în cuibul plăcut al mătăsii navei.

Primul ei companion s-a separat în zona aflată imediat sub buricul ei, holbându-se la trupul lui Zorargul.

Seyyan a mângâiat-o pe Yalnis pe umăr. Aceasta a împins-o cu mâna liberă, lăsând amprente însângerate pe pielea aurie a lui Seyyan.

Seyyan a prins-o pe Yalnis de încheietura mâinii, s-a mişcat puţin astfel încât să stea exact faţă în faţă cu ea, a atins-o sub bărbie şi i-a ridicat capul ca să o privească drept în ochi. Luată prin surprindere şi ameţită, Yalnis a clipit ca să-şi alunge lacrimile din ochi. Companionii ce-i rămăseseră au transmis mesaje de suferinţă şi furie în sângele ei.

- Intoarce-te la mine, a repetat Seyyan. Suntem pregătiţi pentru tine.

Retrăgându-se în ea, primul ei companion a pulsat şi a mormăit. Seyyan şi-a ţinut răsuflarea.

- N-am cerut niciodată aşa ceva! a exclamat Yalnis.

Seyyan s-a lăsat din nou pe călcâie, zveltă ca o fată, dar în vârstă de un milion de ani.

- Credeam că mă voiai pe mine, a zis ea. M-ai primit frumos - m-ai invitat - şi m-ai dus în patul tău...

Yalnis a scuturat din cap, cu toate că acesta era adevărul.

- Nu pentru asta, a şoptit ea.

- Nici măcar n-a ripostat, a spus Seyyan, făcând un semn precipitat de dispreţ către rămăşiţele lui Zorargul. Nu a fost demn de locul lui cu tine.

- Cine eşti tu să hotărăşti asta?

- Dar n-am hotărât eu, a spus Seyyan. Aşa e obiceiul companionilor. (A atins umflătura tot mai roşie a unui punct-fiu de sub chipul primului ei companion.) Acesta va fi demn de tine.

îngrozită şi mânioasă, Yalnis a privit-o lung. Seyyan, legenda, venise la ea, cu un aer exotic, ademenitor şi excitant. Toată uimirea şi atracţia simţite de Yalnis se dizolvaseră în sângele lui Zorargul.

- Nu-1 vreau, a spus ea. Nu-1 voi accepta.

Companionul lui Seyyan a reacționat la acest refuz mârâind și clipind din ochi. Vreme de o clipă, Yalnis s-a temut că și Seyyan se va repezi la ea, atacând-o și silind-o să accepte un nou companion.

Incruntându-se din cauza derutei, Seyyan s-a tras înapoi.

- Dar am crezut că... m-ai invitat doar ca să mă refuzi? De ce?

- Din plăcere, a zis Yalnis. Din prietenie. Și, probabil, din iubire - poate că aveai ceva de oferit, iar eu aș fi acceptat.

- Și în ce fel schimbă asta lucrurile? a întrebat Seyyan.

Yalnis a sărit în picioare, într-o explozie de furie atât de aprinsă, încât a văzut negru în fața ochilor. Ținând cu o mână la piept trupul ce se chircea al lui Zorargul, și-a apăsat-o pe cealaltă pe rana însângerată și dureroasă de sub buric.

- Pleacă de pe nava mea, a spus ea.

Reacționând la dorința lui Yalnis, nava a început să resoarbă cuibul în podea.

Seyyan s-a ridicat.

- Ce credeai că se va întâmpla, a zis ea, iar furia din tonul ei a luat locul derutei, când ai anunțat lansarea unei fiice? De ce-ți închipui că vin toți aici? Eu am avut norocul să ajung prima. Ori nenorocul... Și-a trecut din nou degetele lungi peste semnul-fiu. Acesta a pulsat, 6 strălucire roșiatică, arzătoare și dureroasă ca o infecție. (Trebuia să-și găsească un loc cât mai curând, altfel va muri la naștere.) Iar eu ce să fac cu ăsta?

Izbucnirea de mânie a lui Yalnis s-a stins, lăsând-o lividă și șocată.

- Nu-mi pasă. (Din încăpere au dispărut orice formă de mobilier și de moliciune, toate fiind absorbite de porii navei, lăsând în urmă pereții și podeaua dezgolite. Plus stelele reci de deasupra.) Pe mine nu m-ai întrebat, a spus Yalnis.

- M-ai făcut să cred că ne-am înțeles una pe cealaltă. Insă tu ești atât de tânără... Seyyan a întins mâna spre ea. Yalnis s-a ferit, iar Seyyan, cu un suspin, a lăsat mâna să-i coboare. Atât de tânără. Atât de naivă. Și-a ridicat mantia purpurie de pe podea și a pășit pe lângă

Yalnis. Cu toate că încăperea de formă circulară lăsa suficient loc, ea a trecut foarte aproape de Yalnis, atingându-i umărul şi coapsa, piele dezgolită pe piele. O buclă de păr a măturat pântecul lui Yalnis, mângâind-o ca o mână caldă, lăsând în urmă o dungă sângerie.

Seyyan a intrat în filamentul care lega nava lui Yalnis de propria ei navă. Imediat ce a trecut graniţa, nava lui Yalnis s-a deconectat, a închis şi vindecat punctul de legătură.

Cu o explozie nervoasă, nava lui Yalnis a emis câteva căuşe de plasmă, deplasându-se până la o distanţă sigură. Nava lui Seyyan a lucit şi a sclipit pe fundalul câmpului presărat de stele, devenind tot mai mică, în vreme ce nava lui Yalnis s-a îndepărtat, scânteind în culori amintind de cele răspândite de o prismă prin care trece o rază de lumină.

Răvăşită şi îndurerată, Yalnis s-a lăsat din nou încet la podea. Fără ca ea să fi transmis vreun ordin sau gând, nava a protejat-o, amortizându-i căderea pe oasele ei reci şi vii, făcând să apară sub ea o substanţă moale, şi reducând lumina la proporţiile unui amurg. Amurg, nu zorile pe care le plănuise ea.

S-a uitat în jos, la trupul mic al lui Zorargul. La sângele acumulat în palma ei. Şi-a scos cealaltă mână din rana sângerândă în care trăise Zorargul şi a prins protector între degete lujerul subţiratic al penisului companionului. Un junghi ascuţit, vibrând constant şi devenind durere, a înlocuit potenţialul de plăcere când trupul ei a închis rana produsă de trecerea lui Zorargul. Dincolo de rană a rămas o masă moale, sensibilă.

- Zorargul, a şoptit ea, mi-ai oferit o plăcere de nespus.

Dintre companionii ei, Zorargul se apropiase cel mai mult de stilul de a face dragoste al celui ce îl zămislise. Plăcerea ei se amesteca mereu cu o radiere de mândrie prin faptul că Zorar ţinea suficient de mult la ea ca să îi ofere un companion.

Yalnis s-a întrebat unde se afla Zorar în acele momente, şi dacă ea va veni la lansarea fiicei sale. Nu mai comunicaseră între ele de când

se despărţiseră. Zorar anticipa alte aventuri, iar nava ei tânjea după spaţiul interstelar. Acum, ea putea fi oriunde, la depărtare de un sistem ori zece sisteme stelare, ori pornind spre un alt roi de stele, călătorind printr-un vid atât de dens şi printr-o zonă atât de întunecată, încât va trebui si economisească orice moleculă de masă şi orice foton de energie, şi evitând să consume energie pentru transmiterea unui mesaj de acceptare, regret ori bunăvoinţă.

Yalnis a rămas în cadrul vederii de paralaxă al propriului loc de naştere. Crescuse în mijlocul unei populaţii dense de stele şi oameni. Avusese zeci de amanţi şi acceptase cinci companioni: Zorargul, Vasigul, Asilgul, Hayaligul şi Bahadirgul. Cu cinci companioni, se simţea suficient de matură, de înstărită ca să lanseze o fiică cu o dotare decenta, chiar luxoasă. După aceea, putea satisface nevoile navei ei - şi propria ei dorinţă - pentru a porni în noi aventuri şi explorări.

Zorar, a gândit ea...

A încercat să pătrundă în amintirile lui Zorar şi a ajuns la pierdere şi pustiu. Amintirile se încheiau odată cu uciderea lui Zorargul. Zorar, mult mai în vârstă decât Yalnis, îi dăduse darul vieţii ei îndelungate, de călătorii şi observaţii. Acestea i-au adus naşterea stelelor şi a lumilor, furtuna energetică a unei bucle bumerang din jurul unei găuri negre, ocolind condamnarea atotcuprinzătoare a orizontului său evenimenţial. Acestea îi aduceau cea mai primejdioasă aventură dintre toate, o coborâre prin atmosfera densă a unei planete, până pe suprafaţa ei vie.

Lui Yalnis îi rămăseseră doar amintiri ale amintirilor, umbre diluate ale darului. Toate amintirile lăsate lui Zorargul fuseseră şterse prin moartea lui.

Prin crimă.

Pereţii şi podeaua spaţiului de locuit s-au transformat încă o dată când nava a recreat camera de zi. Ii plăcea ca ea să arate simplu, dar luxos, numai moliciune şi confort. Spaţiul generos se afla dedesubtul

unui dom circular. Era un spaţiu destinat unei singure persoane. A bătut uşor în podea cu palma pătată de sânge.

- Mulţumesc, a zis ea.

- Confirmat, i-a şoptit nava în minte.

Deseori, hotărârile navei anticipau dorinţele lui Yalnis. Lucru ciudat, pentru că navele şi oamenii rareori stăteau de vorbă. Când încercau asta, interacţiunea se deteriora prea lesne, transformându-se în neînţelegere. Conştiinţele lor erau de tipuri diferite, urmând evoluţii deosebite.

Simţindu-se privată de uşurinţa obişnuită cu care se mişca, s-a ridicat. Furia şi durerea o storceau de puteri, până şi oasele îi tremurau de epuizare.

A dus trupul lui Zorargul prin navă, până în inima acesteia, ajungând la centrala nucleară înţesată de ceaţă. Sângele, atât cel propriu, cât şi cel al companionului ei, îi mânjiseră palmele, stomacul, picioarele, dinţii protectori ori coroanele retrase ale companionilor rămaşi, şi cadavrul moale şi palid al lui Zorargul. Terminaţiile lui nervoase se uscau, devenind ca nişte fire argintii. Expulzarea îi redusese testiculele la nişte săcuşori goi şi stafidiţi.

Apa curgea în torente şi bazine prin carcasa centralei, devenind rece la intrare, şi fiind prea fierbinte pentru a fi atinsă la ieşire. In locul în care aburul din bazinul fierbinte întâlnea aerul rece, se forma abur. Yalnis a îngenuncheat şi a spălat rămăşiţele lui Zorargul în bazinul cu apă rece. După ce a terminat, pe podea a apărut un careu de mătase roşie, plat şi nou, pus la dispoziţie de navă. A înfăşurat trupul lui Zorargul în faldurile ei strălucitoare.

- Adio, a spus ea, şi, cu o mişcare tandră, a oferit micuţul trup căldurii elementare.

Mult timp după aceea, Yalnis şi-a croit drum spre spaţiul locuibil şi a intrat în baie, unde apa era fierbinte, dar nu fiartă. Apa s-a învârtejit în jurul ei, cărând cu sine pelicule de sânge uscat. Ea şi-a masat rana uşor, asigurându-se că rădăcinile nervoase fuseseră ejectate

fără probleme. A dat pace umflăturii de expulzare, deşi aceasta deja se întărea.

Restul companionilor şi-au deschis chipurile mici, ieşind din adăpostul oferit de trupul ei. S-au uitat în jur, ridicând capetele deasupra pielii ei, privindu-se unul pe celălalt şi arătându-şi dinţii într-un adevărat spectacol, după care au strâns din buze şi au fredonat ceva ca să-i atragă atenţia.

Ea s-a ocupat pe rând de fiecare companion, mângâindu-le feţişoarele, azvârlind picături calde de apă între buzele lor, liniştindu-i şi calmându-i cu murmure de „şş, şş". Ei nu simţeau nici o compasiune pentru pierderea suferită de ea, nici o părere de rău după Zorargul, având doar conştiinţa oportunităţii. Ea a simţit un dispreţ de o clipă faţă de acel cvartet în care fiecare membru se lupta să se bucure de întâietate.

Sunt ceea ce sunt, a gândit ea, şi s-a cufundat pe sine şi pe ei în apă, trăgându-le feţişoarele sub luciul apei. Ei au tăcut, ţinându-şi respiraţia şi închizând ochii şi gurile, începând să extragă oxigen şi tot ce le mai trebuia din propriul ei sânge. S-a simţit cuprinsă de un val de ameţeală; a inspirat adânc până când a depăşit acea senzaţie.

Fiecare dintre companioni se străduia să-i facă pe plac - ba nu, Bahadirgul se ţinea deoparte. Cel mai recent companion al ei se arătase întotdeauna mai reţinut în purtare, fiind înfocat în afecţiunea lui când reuşea să se elibereze de inhibiţii. Acum, în loc să se foiască pentru a ajunge spre centrul ei, se relaxase şi scotea fuioare de bule delicate din aerul rămas în plămânii lui.

Yalnis a surâs, iar când s-a separat de companioni, **1**-a izolat pe Bahadirgul ceva mai delicat decât pe ceilalţi. Acum nu voia să se mai gândească la vreunul dintre ei. Zorargul fusese cel mai bun, cel mai profund legat de ea, la fel de activ şi politicos ca şi primul ei amant.

Lacrimile au trecut pe sub pleoapele ei, ajungând fierbinţi pe obraji, dispărând când ea s-a băgat sub apă. A ridicat privirea spre stele şi le-a contemplat prin stratul sclipitor de lichid şi prin aburul din aer.

A ridicat capul pentru a respira. Apa s-a tulburat şi a aruncat stropi; aerul i-a răcorit faţa. Companionii au rămas sub apă, tăcuţi. Lacrimile au reînceput să-i curgă din ochi, iar ea a suspinat, îndurerată, dorind să retrăiască ultima perioadă în care fusese trează. Voia să-şi schimbe toate planurile. Dacă făcea asta, Seyyan ar putea lua totul drept un triumf al ei. Ar putea emite pretenţii. Yalnis a azvârlit o privire spre mesajele pe care nava le păstra spre a i le supune atenţiei. A refuzat să răspundă la ele, ba chiar şi la ideea de a confirma primirea lor. A considerat că lectura lor reprezenta un semn de slăbiciune. După ce le-a citit, şi-a dorit să fi rezistat acelei dorinţe.

De ce mă ispiteşti? suna mesajul transmis de Seyyan. Ştii că asta ai dorit. Sunt ceea ce ai voit tu.

Yalnis a eliminat orice altceva transmis de Seyyan.

- Te rog să refuzi mesajele lui Seyyan, i-a comunicat ea navei.

- Confirmat, i-a răspuns nava.

- Fă-le să dispară, distruge-le. Nici un răspuns.

- Confirmat.

- Seyyan, ţi-am arătat admiraţie şi respect, iar tu le-ai pervertit, a spus ea, ca şi cum Seyyan s-ar fi aflat în faţa ei. Poate că te-aş fi acceptat. Probabil, dacă mi-ai fi oferit o şansă. Dacă mi-ai fi lăsat vreme. Ce altceva avem la dispoziţie, dacă nu timp? Nu te voi ierta niciodată.

Baia a dispărut treptat, resorbită în substanţa navei. Aerul călduţ i-a uscat trupul şi a îndepărtat aburul. S-a înveşmântat într-o fâşie nouă de mătase fabricată de navă, fără să se mai deranjeze să îi dea o formă anume. Unii oameni umblă goi prin propria lor casă, însă lui Yalnis îi plăceau hainele. Deocamdată, o mantie îi era suficientă.

A rătăcit peste tot, vizitând fiecare încăpere din configuraţia existentă, privind cu uimire şi oarecare îngrijorare la nava-fiică ce creştea în partea inferioară a navei. Cum va fi persoana, această nouă fiinţă care va însoţi noua navă în univers? Credea că ştie, însă totul se schimbase.

Intr-un târziu, a revenit în camera ei de locuit.

- Te rog să te protejezi, a spus ea.

- Confirmat.

Yalnis s-a ghemuit în substanţa navei, calmată de mângâierile acesteia. Şi-a aşezat mâna peste pântec, apăsându-şi palma peste rana fierbinte, care se cicatriza, apoi atingând cu delicateţe fiecare dintre micuţele feţe. Companionii s-au îmbulzit să-i întâlnească pielea, tânjind, întinzându-se din locul lor, astfel că ea a putut să-1 gâdile pe Asilgul după urechi, apoi să-1 atingă pe Vasigul pe sub fălcile puternice. Până şi Bahadirgul a renunţat la atitudinea lui rezervată, clipind din pleoapele cu gene lungi ca să fie mângâiat, atingându-i palma cu limba ascuţită.

Fiecare dintre ei ţinea să îi ofere plăcere, însă ea nu simţea nici o dorinţă pentru aşa ceva. Sub apăsarea durerii şi sentimentului de vinovăţie, până şi ideea de bucurie se risipise.

Cuibul s-a aranjat în jurul ei, acoperindu-i picioarele, sexul, stomacul. A plutit pe deasupra feţelor şi a emis câte un sfârc pentru fiecare dintre cele patru perechi de dinţi ascuţiţi. Nava a preluat sarcina de a hrăni companionii, pentru ca ei să nu se stingă în vreme ce Yalnis avea să doarmă.

- Te rog, o mie de orbite, a zis ea.

- Confirmat, a spus nava, făcând-o să-şi dea seama că era mulţumită să beneficieze de suficient timp pentru a încheia construcţia şi finisarea navei-fiică, pentru a o pregăti în vederea lansării. Mai târziu, însă, nava a vrut să se întindă şi să exploreze. A acceptat necesităţile acesteia, astfel că avea să le respecte.

Deocamdată, avea să doarmă timp de o mie de rotaţii pe orbită. Cei care, în afară de Seyyan, acceptaseră invitaţia la lansarea fiicei ei, vor sosi la momentul potrivit, iar apoi puteau să o aştepte, aşa cum îi aşteptase şi ea. Probabil că o mie de orbite - o mie de ani, în stilul vechi de exprimare - îi vor oferi timp suficient ca să găsească în vis o răzbunare pe măsură. Probabil că o mie de ani de somn o vor ajuta să elimine orice suferinţă. Dispozitivele de întreţinere a vieţii au început să acţioneze asupra ei. A acceptat prelungirile ce rezolvau

problemele de excreție și a înghițit prelungirile pentru hrănire. Monitorul a început să lumineze încheietura unei mâini.

Peisajul văzut prin dom a măturat planul orbitei, înfățișând covorul dens de stele multicolore, dar și norii gazoși, care sclipeau.

Yalnis a dormit vreme de o mie de ani.

Sărutul navei a trezit-o. Din prelungirea de hrănire a curs apă, umezindu-i buzele și limba. Prospețimea deosebită i-a trezit conștiința. A alunecat în ultimul nivel de somn, cel numit hipnopompic, descoperind și uitând vise.

S-a gândit: „Ar fi bine dacă... Mi-aș dori..."

Pierderea a făcut-o să nu își dea seama. Un val glacial de regret și suferință a trecut prin ea, ajungând la cei patru companioni rămași; aceștia s-au trezit din somnolență, au lăsat sfârcurile din care se hrăniseră până atunci, apoi au început să țipe și să chițăie. După o mie de ani în care trebuise să îndure iritarea provocată de dinții lor ascuțiți, nava și-a retras țesătura.

Nava a făcut-o pe Yalnis să-și dea seama de tot ce îi înconjura: propria siguranță a navei, steaua și planetele, precum și peisajul astronomic ce licărea prin domul transparent.

Iar acesta îi arăta roiul alcătuit de alte nave, care îi transmiteau, cu glasurile lor individuale, că oamenii și navele veniseră să sărbătorească lansarea fiicei ei și a navei acesteia. Yalnis a recunoscut prieteni și cunoștințe, dar a remarcat și necunoscuți. A căutat foste amante și, spre bucuria și îngrijorarea ei, a descoperit că nava lui Zorar se afla în apropiere.

Și, bineînțeles, Seyyan rămăsese în zonă.

Pe durata îndelungii odihne a lui Yalnis, Seyyan nu se apropiase deloc, și nu încercase nici atașarea, nici atacul. Pe Yalnis a bucurat-o acest lucru. Nava ei s-ar fi înconjurat cu o carapace impermeabilă, care ar fi transmis o reacție alergică extrem de gravă altor nave. O astfel de carapace de apărare ar fi solicitat foarte mult resursele oricărei

nave. A ei era zveltă şi bine aprovizionată, însă elaborarea de măsuri de protecţie în timp ce se construieşte şi o navă-fiică ar fi suprasolicitat resursele, oricât de mari ar fi fost ele.

In loc să se apropie, cursul navei lui Seyyan se păstrase paralel în tot acest timp, de parcă aceasta ar fi încercat să o protejeze pe aceea a lui Yalnis.

Iritată de faptul că nu anticipase o asemenea stratagemă - se aşteptase la o agresiune, nu la o demonstraţie de protecţie - Yalnis şi-a dirijat nava pe un alt itinerar, către un centru matematic de-a lungul liniei curbe descrise de alte nave. Nava ei a aprobat ruta şi a respectat-o, până acolo încât, încălcând regulile de siguranţă şi bunele maniere, s-a deplasat pe o poziţie unde Seyyan ar fi întâmpinat dificultăţi ca să mai acţioneze ca o umbră.

Yalnis s-a întins. înţelegând că voia să se ridice, nava şi-a retras prelungirile din trupul ei. Ea s-a înecat puţin, aşa cum i se întâmpla mereu când tubul de nutriţie îi aluneca în sus pe gâtlej, peste limbă, printre buze, lăsând în urmă un gust dulceag. Tubul s-a prăbuşit, iar învelişul navei **1**-a absorbit. Au urmat tuburile de excreţie şi de monitorizare, care au dispărut curând.

încet, Yalnis a ridicat capul. Greutatea părului, care se lungise, a făcut-o să rămână ca ţintuită la podea. A făcut ca domul să devină o oglindă şi a privit în sus.

Părul i se răsfira într-un evantai strălucitor pe toată podeaua, acoperind întregul diametru al camerei de locuit, tras de covorul viu care crescuse odată cu părul. Culoarea lui se aranjase în cercuri concentrice. Partea exterioară, desfăşurată, astfel încât fiecare fir de păr constituia o singură rază, lucea într-un blond platinat discret, culoarea pe care o avusese părul ei când o cunoscuse pe Seyyan. Apoi, devenea brusc negru, după care trecea de la culoarea mierii către castaniu, după care spre castaniu-închis, iar secvenţa reîncepea. A eliminat culoarea cea mai deschisă din secvenţa de creştere pentru viitor. Asta n-ar face decât să-i amintească anumite lucruri.

In loc să-şi taie părul scurt, aşa cum îi plăcea să-l poarte de obicei, Yalnis a cerut navei să îl reteze la o lungime astfel încât să atingă podeaua atunci când ea stătea în picioare.

In ciuda îngrijirii constante pe care o primea din partea navei cât dormea, Yalnis întâmpina întotdeauna greutăţi când ieşea dintr-o hibernare îndelungată. Nava a redus atracţia gravitaţională ca să o ajute. S-a ridicat nesigură în picioare, şi a mers bălăbănindu-se când a ieşit din cuib. Companionii au scos ţipete speriate.

- Of, staţi liniştiţi, le-a spus ea. Ce motive de teamă v-am dat că voi cădea peste voi?

Pe de altă parte, instinctul i-ar fi făcut să se retragă în trupul ei dacă s-a fi întâmplat să se prăbuşească, iar singurele vânătăi aveau să apară doar pe corpul ei.

Insă chiar dacă nu am căzut niciodată peste ei, a gândit ea, *le-am dat* motive de teamă. Le-am dat motive să se îndoiască de protecţia mea.

Părul i se scurgea peste umeri, sâni, de-a lungul coapselor şi picioarelor, ajungând până la podea. Companionii s-au uitat prin perdeaua deasă, chiţcăind iritaţi. Bahadirgul a strănutat. Cuprinsă brusc de compasiune, ea şi-a dat părul pe spate, ca să-i lase liberi pe ei.

Rana de sub buric i se vindecase, lăsând o cicatrice de un alb-deschis. Pe sub piele, pachetul de spermă emis de Zorargul ca o ultimă acţiune a sa cât fusese în viaţă formase o capsulă cu contururi neregulate, invizibilă, dar perceptibilă pentru degetele ei, şi vag dureroasă la nivel nervos. Ea trebuia să decidă dacă să o folosească ori dacă o încapsuleze pe vecie şi să o expulzeze.

Fără să i se ceară, nava a absorbit părul tăiat ce stătea pe jos. Yalnis se născuse împreună cu nava; în ciuda misterelor păstrate de fiecare dintre specii faţă de cealaltă, fiecare cunoştea obiceiurile celeilalte. Nava a produs o bucată de mătase, din care a format câteva articole comode şi neutre de îmbrăcăminte: pantaloni largi cu o porţiune lucioasă de dantelă pentru a-i ascunde pe companioni, o bluză fără

mâneci cu dublură tot din dantelă. Obişnuia să poarte îmbrăcăminte care să îngăduie companionilor să vadă câte ceva din lume, pentru că deveneau turbulenţi când se plictiseau. A lăsat mătasea în culoarea ei naturală, de un bej-deschis, pentru că dungile orizontale ale părului ei le ofereau un spectacol suficient de mulţumitor. Şi-a răsucit părul într-o coadă groasă ca să nu se încurce în el cât s-a îmbrăcat, apoi **1**-a lăsat liber din nou. Acum îi atârna greu pe gât şi umeri.

„Probabil că va trebui să revizuiesc tunsoarea", a gândit ea. „Dar asta abia după lansare. Pot rămâne aşa măcar până atunci."

Mesajele veneau unul după altul din partea celorlalte nave. Era încântată că invitaţia ei fusese acceptată de atât de multă lume. Cu toate acestea, nu a răspuns, nici măcar pentru a-i saluta. Nava ei păstra distanţa, iar nici o alta nu se apropiase. Veniseră toţi cei invitaţi.

Yalnis a închis ochii şi a inspectat situaţia şi evidenţele navei. Aceasta suferea de o uşoară febrilitate, ceea ce se reflecta în metabolismul ei accelerat. Flancul ei, neted înainte de a se fi dus la culcare, se umflase. Nava-fiică stătea în marsupiul de naştere, cu învelişul lucios şi împodobit cu un model de noduri minuscule. Acestea aveau să se încastreze în noul înveliş al navei, oferindu-i posibilitatea deschiderilor, conexiunilor, antenelor, ţesuturilor nediferenţiate pentru experimente şi joacă.

- E frumoasă, i-a şoptit ea navei.

- Adevărat.

Companionii au scos ţipete ascuţite în semn de foame, cu toate că-şi petrecuseră ultima mie de ani dormind şi hrănindu-se fără nici un efort. Toţi erau graşi şi aveau pielea netedă. Mereu le era foame, ori, mai curând, erau lacomi, gata oricând să accepte o trataţie ori o gustare, cu toate că stăteau conectaţi şi la fluxul ei sanguin, dar şi la nervii ei, şi şi-ar fi putut extrage cele necesare vieţii de la ea fără ca măcar să deschidă gurile ori să-şi etaleze dinţii mici şi ascuţiţi.

Şi Yalnis fusese conectată la sistemele de alimentare ale navei în aceeaşi perioadă, însă îi era la fel de foame.

A părăsit camera de zi şi a coborât în grădină. Aici, lumina era altfel, mai puternică şi mai caldă. Filtrul pe care nava îl folosea pentru a lumina grădina imita un strat de atmosferă.

A intrat în grădină la vremea zorilor. Păsărelele ciripeau şi cântau în copacii din jur, iar un cârd de prepeliţe ciuguleau ceva pe lângă borduri şi tufişuri. Câţiva iepuri, care ronţăiau iarbă, au ridicat capetele când ea a intrat în grădină, apoi, fără să se mai teamă, şi-au reluat ocupaţia. Nu văzuseră nici o persoană umană de câteva mii de generaţii.

Grădina mirosea diferit de restul navei, aşa cum îşi închipuia Yalnis că ar mirosi suprafaţa unei planete. Ii plăcea cum arăta, dar o şi speria, pentru că acolo se găseau vietăţi pe care nu avea să le vadă nicicând. Sănătatea grădinii cerea flotile de bacterii, armate de râme, roiuri 3e gândaci şi insecte. Yalnis se gândea că ar fi fost mai bine să crească totul în bazine hidroponice, aşa cum era moda ultima oară când o preocupase problema grădinii, însă îi plăcea şi pericolul ascuns care ar fi putut pândi la orice pas. Pe de altă parte, nava prefera această metodă. Dacă ar fi socotit că se impunea o schimbare, ar fi făcut-o.

A intrat desculţă în grădină, străduindu-se să nu calce nici un vierme ce se aventura în calea ei, ori vreun gândac neprevăzător. Bacteriile trebuiau să-şi poarte singure de grijă.

A reuşit să-şi asigure o masă alcătuită din fructe, porumb şi o mână de flori strivite. Ii plăceau florile. Când era trează şi vâna cu regularitate, le culegea înainte de a se transforma în legume. Plantele neglijate emiteau fructe uriaşe de toate felurile, unele perfecte, altele atacate şi ciugulite de prădători ai legumelor.

Reacţionând la mirosul hranei, companionii au început să se agite şi să se vânzolească, ridicându-şi gâturile groase ca să se repeadă unul la altul. Yalnis i-a potolit, apoi le-a dat drept hrană bucăţele de măr şi seminţe de rodie.

Companionii începuseră deja să lupte pentru întâietate, fiecare dintre ei deplasându-se încet către centrul ei, migrând prin pielea şi muşchii ei către locul în care trăise Zorargul, ca şi cum ea nu ar fi fost

în stare să observe acest lucru. îşi simţea pielea tensionată şi iritată. Nici un companion nu avea încrederea sau curajul de a se desprinde din poziţia lui ca să se reinsereze în locul de primă importanţă.

Asta era bine, a gândit ea. „N-aş putea să-mi controlez nervii dacă vreunul dintre ei ar face aşa ceva fără îngăduinţa mea."

După ce a părăsit grădina, a constatat că îi revenea sarcina de a-şi primi oaspeţii.

„Nu vreau asta, a gândit ea, ca o fată plângăcioasă. Vreau să-mi păstrez intimitatea, vreau să mă bucur de prezenţa companionilor mei. Vreau să fiu lăsată în pace. Să sufăr în singurătate."

In camera de zi, sub domul transparent, nava a creat un loc ceva mai înălţat. Yalnis s-a strecurat printre perne, s-a aşezat pe propriul păr şi a scos un blestem când a simţit arsura în scalp, apoi şi-a scos şuviţele lungi de sub ea şi le-a încolăcit - observând că la capete se prinseseră frunze şi alte lucruri culese de pe pământul grădinii; le-a scuturat cu un fior de neplăcere şi a lăsat resturile pe jos, pentru ca acestea să fie eliminate de covor. Apoi s-a aşezat ceva mai liniştită.

- Aş dori să merg în vizită la Zorar, i-a spus ea navei.

- Confirmat.

A moţăit până când cele două nave s-au unit, au scos prelungiri şi s-au conectat. Nava lui Yalnis a înregistrat o uşoară zguduitură, abia perceptibilă.

Ajunsă la graniţă, Yalnis a ezitat, a inspirat adânc şi a intrat în culoarul de legătură, unde ţesătura navei ei şi a lui Zorar se întâlneau, unindu-se, şi comunicau, schimbând fragmente de informaţii genetice pe care aveau să le guste şi analizeze.

Ajunsă la graniţa navei lui Zorar, Yalnis a aşteptat până când a prietena ei şi-a făcut apariţia.

- Zorar, a zis ea.

Aceasta a clipit cu aerul ei amabil şi languros. A întins o mână spre Yalnis şi a tras-o dincolo de graniţă, un gest de încredere care i-a sfărâmat inima lui Yalnis. Ii venea să se arunce în braţele lui Zorar.

„Mai am oare acest drept?" a gândit ea.

A izbucnit în lacrimi.

Zorar a îmbrăţişat-o pe Yalnis şi a murmurat:

- Vai, draga mea, ce s-a întâmplat?

Printre suspine şi lacrimi, şi după un acces supărător de sughiţuri, Yalnis i-a povestit. Zorar a ţinut-o de mână, bătând-o uşor, apoi a rămas nemişcată şi mută.

- îmi pare rău, a şoptit Yalnis. Am ţinut foarte mult la Zorargul. O să-mi amintesc mereu de tine când... când o să mă simt părăsită.

Zorar a aruncat o privire spre ea. Dantela straielor lui Yalnis îi ascundea cu delicateţe pe companioni.

- Să-i văd şi eu, a spus ea.

Glasul i-a rămas calm. Yalnis îi admirase mereu seninătatea. Acum, totuşi, lacrimile îi făcuseră ochii căprui să strălucească mai viu.

Yalnis a ridicat peticul de dantelă. Cei patru companioni rămaşi au clipit nedumeriţi şi s-au frământat din cauza luminii ceva mai puternice şi a imaginilor unor ochi necunoscuţi. Fiind cel mai sfios dintre toţi, Bahadirgul s-a retras, însă ceilalţi s-au întins, au privit atenţi şi şi-au dezvelit dinţii.

- Nu ţi-ai ales un înlocuitor.

- Cum aş putea să-**1** înlocuiesc pe Zorargul?

Zorar a clătinat din cap.

- Ţi-e imposibil să reproduci. Dar poţi înlocui.

Yalnis a prins-o de mâini pe Zorar.

- Vrei să spui că... A amuţit, derutată şi jenată, la fel de nesigură ca atunci când o cunoscuse pe Zorar. La acea dată, totul se petrecuse pentru că aşa voise ea. De astă dată, prin compensaţie, era rândul lui Zorar.

- O fiică printre noi, a spus Zorar. Merită cunoscută.

- întocmai, a spus Yalnis.

Zorar şi-a aşezat palma pe obrazul lui Yalnis.

În loc să se rezeme pe acea atingere, Yalnis a început să tremure.

Zorar şi-a tras imediat mâna şi a măsurat-o pe Yalnis din ochi.

- *Ce* anume vrei, draga mea? a întrebat-o.

- Vreau... Stânjenită, a suspinat. Vreau ca totul să fie aşa cum a fost înainte de a o întâlni pe Seyyan! A luat mâna lui Zorar şi a reţinut-o, strângând-o. Am vrut să am o fată cu Zorargul, însă el a murit, iar eu...

A tăcut. Nu voia să o facă pe Zorar să sufere.

- Încă nu eşti pregătită pentru alt iubit, i-a zis Zorar. înţeleg pe deplin situaţia.

Zorar s-a uitat la stomacul dezgolit al lui Yalnis, la chipurile micuţe, cel sfios şi cele trei îndrăzneţe, la cicatricea lăsată de uciderea lui Zorargul.

- Nu trebuia să se întâmple aşa, a spus Zorar.

Yalnis şi-a atins cicatricea, acolo unde rămăşiţele zimţate ale lui Zorargul îi pişcau pielea pe dedesubt.

- Poate ar trebui să...

- Nu, a rostit Zorar pe un ton tăios.

Descurajată, Yalnis a lăsat pliurile din dantelă să alunece la locul lor.

- Seyyan a ucis amintirile noastre, a spus Zorar. Preferi să-ţi trimiţi fiica doar cu experienţa unui singur părinte?

Zorar era amabilă; s-a ferit să spună că acel unic părinte va fi Yalnis, tânără şi relativ lipsită de experienţă. Yalnis a simţit că lacrimile o vor orbi din nou. A făcut un efort să şi le înfrâneze, dar nu a reuşit. A încercat să alunge sentimentul că Zorar avea dreptate. Aceasta era matură şi bine aşezată, având la activ câteva aventuri de durată, la mari distanţe. Amintirile ei erau un dar de neînlocuit, şi meritau transmise unei fiice prin intermediul lui Zorargul. Insă doar pachetul de spermă nu putea transmite acele amintiri.

- Lasă timpul să se scurgă, i-a zis Zorar. Poate ne revedem, în alt mileniu.

Yalnis şi-a şters ochii cu mâneca.

- Sunt foarte supărată! a exclamat ea. Cum de-a putut Seyyan să mă trădeze astfel?

- Dar cum ai găsit-o? a întrebat-o Zorar, parcă dorind să schimbe subiectul. Nu s-a mai auzit de ea de... A făcut o pauză, ca să se gândească şi să ridice din umeri. Şaizeci sau şaptezeci de milenii, pe puţin. Crezusem că s-a pierdut.

- Ai sperat asta?

Zorar i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

- Nu mai ţii minte?

Ruşinată, Yalnis a evitat să o privească în ochi.

- Nu am toate amintirile lui Zorargul, a zis ea. Le-am savurat - le-am anticipat. N-am vrut să le înghit pe toate dintr-odată. Ar fi fost o dovadă de lăcomie.

- Ce vârstă ai? a întrebat-o Zorar cu blândeţe, parcă voind să schimbe iarăşi subiectul.

- Nava mea are unsprezece milenii, i-a răspuns ea. In stare de trezie, am douăzeci şi cinci de ani.

- Voi, tinerele, ţineţi mereu să descoperiţi totul prin propria experienţă, a zis Zorar cu un suspin. Nu l-ai întrebat pe Zorargul, când te-ai apropiat de Seyyan?

Yalnis a privit-o lung, profund şocată.

- Să îl întreb pe Zorargul despre Seyyan?

Zorar ar fi putut la fel de bine să-i sugereze că trebuia să facă dragoste în mijlocul unui grup de nave, cu domul transparent, pentru ca toată lumea să poată privi. Yalnis nu se gândise nici o clipă să le spună companionilor ei numele celorlalţi, ori chiar să se întrebe dacă ei ar înţelege un asemenea gest. Avea dreptul la o oarecare intimitate, la fel ca şi ceilalţi iubiţi ai ei.

- Voi, astea tinere! a zis Zorar, pierzându-şi răbdarea. La ce crezi că slujesc amintirile? Sunt doar o jucărie pentru distracţia proprie?

- Am încercat să le tratez cu respect! a exclamat Yalnis.

Zorar a pufnit dezaprobator.

Yalnis s-a întrebat dacă va deveni vreodată atât de sigură de sine, atât de bine aşezată, încât să nu se mai sinchisească de ceea ce gândesc alţii despre ea. Tânjea să ajungă la o asemenea îndrăzneală, un asemenea grad de curaj.

- M-am interesat în legătură cu ea, desigur! a exclamat ea, încercând să-şi recapete demnitatea. Nu i-am întrebat pe companioni, dar Shai, Kinli şi Tasmin erau suficient de aproape ca să discut cu ele. Toţi au spus: „A, a reapărut?" Ori: „E o legendă, ce noroc pe tine să o întâlneşti!" Sau: „Transmite-i salutările mele pline de iubire."

- Tasmin are o fată cu ea. Nici nu ar voi să audă vreo vorbă rea despre ea. Seyyan nu i-a cerut niciodată ceva ce Tasmin să nu fie dispusă să dea. Kinli nici măcar nu se născuse pe vremea când se auzise de Seyyan, iar Shai... A aruncat o privire către mâini şi, încet, treptat, şi-a desfăcut pumnii. Shai se teme de ea.

- Ar fi putut să mă prevină.

- Seyyan o îngrozeşte. Se află aici? a întrebat ea, şi a închis ochii, un gest obişnuit, la care apela şi Yalnis când dorea să obţină informaţii din partea simţurilor navei.

- Nu, a spus Yalnis, în acelaşi timp în care Zorar a zis:

- Nu, văd că nu e.

- A spus că va veni, dar s-a răzgândit. M-am simţit jignită când a dispărut fără nici o vorbă, şi nu mi-a răspuns când am întrebat-o ce a nemulţumit-o.

- S-a răzgândit după ce ai adus vorba de Seyyan.

Yalnis a rememorat întâmplarea.

-Da.

- Dacă te prevenea, ai fi crezut-o?

Yalnis şi-a adus aminte de vorbele, atingerea şi frumuseţea lui Seyyan, emoţia simţită doar când o vedea, trăirile pe care le avea doar ştiind că Seyyan se uita la ea. A simţit un fior, pentru că acum totul se schimbase.

- Nu cred, a recunoscut ea. Dar ai dreptate, nu i-aş fi dat crezare. Aş fi bănuit-o de gelozie.

Zorar i-a şters lacrimile de pe obraz.

- Ce ţi-a făcut? a întrebat-o Yalnis.

Zorar a inspirat adânc şi a ridicat poala străvezie a fustei.

Avea aceiaşi companioni pe care îi ştia de pe vremea când Yalnis o întâlnise prima oară: cinci, număr pe care îl acceptase şi Yalnis. S-ar fi aşteptat ca cineva de vârsta şi poziţia lui Zorar să aibă mai mulţi companioni. Cinci reprezenta numărul potrivit pentru o persoană de vârsta şi prosperitatea minoră a lui Yalnis.

- Când ai observat cicatricea asta, a spus Zorar, trasând cu degetul o linie sinuoasă de un argintiu-deschis care ţinea de la stern până la buric, aproape invizibilă pe pielea ei delicată şi aproape translucidă, eu am evitat să-ţi răspund.

- Ai spus că ţi s-a întâmplat ceva când mergeai pe suprafaţa unei planete, a zis Yalnis. Şi că te-a atacat o plantă carnivoră.

- Da, m-a atacat şi o asemenea plantă, a spus Zorar, netulburată. Dar nu mi-a lăsat cicatricea aceea. Apoi a mângâiat bărbia companionului aflat în poziţie centrală. Imediat sub buricul ei, companionul s-a trezit, clipind şi arătându-şi dinţii. Nu s-a întins cu un aer agresiv, şi nici nu s-a retras ca să se apere. Yalnis nu-i văzuse niciodată faţa; la fel ca şi ceilalţi, rămăsese aproape ascuns, doar creştetul capului fiind vizibil atunci când Yalnis şi Zorar făcuseră dragoste. Yalnis socotise că acei companioni erau admirabil de modeşti, însă acum s-a întrebat dacă nu cumva reacţia lor exprimase un sentiment de teamă.

Zorar şi-a apăsat degetele sub bărbia companionului ei, scărpinându-**1** uşor şi dezvelindu-i gâtul.

Cicatricea nu se oprea la buricul lui Zorar. Continua, traversând ceafa şi gâtul companionului.

- Seyyan a susţinut că s-a purtat aşa cum a fost învăţată. Aşa cum a crezut că era bine, şi corect. S-a îngrozit de starea mea de disperare.

A mângâiat scalpul acoperit de puf al companionului. Acesta a închis ochii.

Glasul ei a devenit mai apăsat.

- A trebuit să o calmez, pentru că părea distrusă. *Eu* a trebuit să-i ofer alinare.

- Ea m-a acuzat că o aţâţ şi o înşel, a spus Yalnis. Şi *l-a ucis* pe Zorargul.

La atingerea blândă a lui Zorar, companionul cu cicatrice s-a liniştit şi a adormit, fără să-şi mai expună dinţii.

- Poate că a învăţat ce înseamnă eficienţa, a şoptit Zorar, ca şi cum companionul ei ar fi putut auzi şi înţelege. Ori... îndurarea.

- Indurarea! s-a mirat Yalnis. Mai curând cruzimea şi sarcasmul.

- Ea l-a ucis pe Zorargul, a spus Zorar. Pe acesta, al meu, l-a paralizat. E impotent.

Yalnis şi-a imaginat situaţia: Zorargul smuls ei, incapabil să comunice cu plăcerea ori memoria, devenit un parazit, cu mândria strivită. S-a uitat la Zorar cu uimire şi milă, apoi a roşit de stânjeneală. Se simţise jignită în amorul propriu când Zorar îl crease pe Zorargul cu o feţişoară secundară, în loc să facă acest lucru cu primul ei companion. Acum Yalnis a înţeles motivul.

Yalnis şi-a lăsat palma peste aceea a lui Zorar. Degetele ei au atins puful de pe capul companionului lezat. Fără să vrea, s-a cutremurat. Zorar a preferat să privească în altă parte.

„L-aş fi putut păstra pe Zorargul?" s-a întrebat Yalnis. „Indiferent cât de mult aş fi iubit-o pe Zorar..."

S-a gândit că Zorar era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoştea.

„Ar fi corect să spun asta?" Nu era sigură. „Oricum, mai corect decât să pun întrebări pe care nu ştiu să le formulez: Cum de-ai putut...? De ce nu ai...?"

- Şi acum ce crezi? a întrebat-o Zorar.

- Sunt revoltată! a zis Yalnis.

- Îndeajuns de revoltată ca să vorbeşti?

- Dar ţi-am spus.

- Mi-ai mărturisit mie. Ai recunoscut moartea lui Zorargul de parcă ar fi fost vina ta. O crezi pe Seyyan, că ai fi înşelat-o? Eşti suficient de revoltată ca să o acuzi pe ea, în loc să-ţi găseşti vină doar ţie?

Yalnis a rămas nemişcată, şi a analizat situaţia. După o vreme, a bătut-o uşor pe mână pe Zorar, a redevenit vioaie şi, cu un gest compătimitor, şi-a trecut degetele peste părul companionului lui Zorar. S-a grăbit să o sărute pe Zorar şi a revenit pe nava ei.

Pregătiri, mesaje de salut către cunoştinţe vechi, salutări către noi cunoştinţe, toate au ţinut-o ocupată. întrebarea pusă de Zorar a continuat să o sâcâie vag, iar în anumite momente ea apărea în prim-plan, solicitându-i atenţia:

„Şi acum ce crezi?"

In timp ce ea se pregătea, navele s-au apropiat mai mult, au scos şi întins dispozitive de conectare, au alcătuit un corp comun. Nava lui Yalnis a devenit centrul, până când colonia i-a acoperit peisajul alcătuit din spaţiu şi nori de stele şi praf sclipitor. A perceput disconfortul navei proprii, care se simţea încolţită; şi ea împărtăşea aceeaşi senzaţie. A detectat şi emoţia navei în faţa acelui schimb genetic extrem de intens: Yalnis a evitat aceste senzaţii.

A continuat să o ignore pe Seyyan, dar nu a anulat invitaţia. Nava lui Yalnis nu îngăduia o legătură directă cu nava scânteietoare a lui Seyyan. Aceasta a rămas la periferia coloniei, formându-şi propriile legături cu alte nave. Toate navele pluteau într-un dans delicat şi complicat, de echilibru şi reciprocitate. Aşa cum oamenii schimbă saluturi, amintiri şi daruri, navele făceau schimb de informaţii şi de coduri genetice.

Majoritatea comunicaţiilor dintre ele erau criptice. De multe ori, nici măcar navele nu ştiau la ce puteau sluji noile informaţii, însă le adunau şi le schimbau fără nici o rezervă, se jucau cu ele, le reorganizau

şi le testau. Modelul vibratil al reflexiilor ca de curcubeu s-a răspândit de la învelişul navei lui Seyyan către altă navă, apoi la alta, până când modelul s-a transformat, devenind, din solid, în dungat şi apoi cu picăţele.

Nava lui Yalnis şi-a păstrat culoarea argintie obişnuită.

- Navele au ales o nouă modă, a constatat Yalnis.

- Adevărat, a spus nava. Apoi: Fals.

Yalnis s-a încruntat, oarecum derutată, întrucât nava ei i-a etalat o secvenţă genetică şi eticheta ei genealogică. Yalnis lăsa astfel de chestiuni în seama navei, de aceea i-a luat ceva timp până să priceapă că nava respingea modelul, deoarece provenea de la nava lui Seyyan. Nava ei i-a prezentat şi alte lucruri ce o preocupau, arătându-i câte secvenţe noi analizase, dar respinsese, apoi s-a oprit din discuţie când a găsit eticheta lui Seyyan.

- Mulţumesc, a zis Yalnis.

- Confirmat.

Discuţia dintre navă şi ea fusese lungă. S-a bucurat că se încheiase fără nici o neînţelegere.

Nava înţelegea acel „Mulţumesc", a considerat Yalnis, astfel că a socotit reacţia navei drept apreciere.

Probabil că Seyyan avea dreptate, şi-a spus Yalnis. Poate ***sunt*** naivă. M-am temut de un atac direct, dar nu mi-a trecut prin minte că se putea petrece un atac hoţesc împotriva navei mele.

S-a întrebat dacă întâlnirea cu Seyyan modificase echilibrul dintre cele două nave, ori dacă înstrăinarea dintre ele îşi avea propria sursă. Şi-a pus apoi întrebarea dacă era cazul să excludă nava lui Seyyan din colonie. Asta ar fi constituit o insultă gravă, iar Seyyan avea mai mulţi prieteni decât Yalnis, şi, de asemenea, numeroşi admiratori. Era mai în vârstă, mai bogată, mai experimentată şi desăvârşită, mai flexibilă la voce şi trup.

- Mă încred în judecata ta, a spus ea, păstrându-se în limita siguranţei relative oferite de simplele afirmaţii declarative.

Va lăsa la latitudinea navei deciziile privind relațiile cu nava lui Seyyan.

- Adevărat.

Noua modă a vibrației culorilor a continuat să treacă de la nava lui Seyyan la altele, fiecare grăbindu-se să concureze cu celelalte în privința îmbunătățirilor aduse modelului.

Popularitatea lui Seyyan a creat un al doilea centru al coloniei, slăbind astfel stabilitatea delicată a rotației, însă nu se putea face nimic în privința aceasta. Era vorba de treburi ale navelor, nu ale oamenilor.

Yalnis era pregătită. A luat ultimele decizii, s-a îmbrăcat cu haine din dantelă, a tras adânc aer în piept și și-a primit oaspeții.

Zorar a sosit prima, prea bine cunoscută ca să se deranjeze să întârzie câteva minute, așa cum poate cerea moda. Recunoscătoare pentru prezența ei, Yalnis a îmbrățișat-o. Zorar a sărutat-o delicat și i-a înmânat o fiolă de sticlă, închisă etanș.

- Pentru via fiicei tale, a spus ea. Cred că soiul s-a îmbunătățit față de ceea ce i-am dat mamei tale, când te-a lansat cu nava ta.

- Iți mulțumesc, a spus Yalnis, simțindu-se onorată de un asemenea dar. A pus fiola pe masa centrală, la loc de cinste.

Au sosit apoi alți oaspeți: a trecut o oră într-un vălmășag de saluturi, revederi, prezentări, înmânări de daruri. Oamenii veniseră cu opere de ară, povești și cântece. Aduseseră mătase produsă de nave, la fel de fină precum ceața, semințe de plante noi, adaptate, embrioni de creaturi recent descoperite, culturi unice de mucegaiuri și bacterii. Yalnis le-a acceptat pe toate cu mulțumire și recunoștință. Fiica ei avea să fie lansată cu bine; nava ei va fi bogată și unică.

Oaspeții ei au mâncat și au băut, urându-și unii altora viață lungă și aventuri, și i-au felicitat pe călători pentru revenirea lor fără să fi pățit nimic. Au schimbat complimente și bârfe, au flirtat, și-au spus povești, unii s-au și lăudat: Kinli, desigur, fusese într-o altă mare aventură, care, prin comparație, le-a făcut pe toate celelalte să pălească.

Oaspeţii au felicitat-o pe Yalnis pentru modul în care gătise nava ei, îndeosebi deliciosul iepure, precum şi pentru complexitatea şi calitatea vinurilor ei. Toţi oaspeţii purtau cele mai bune straie din mătase produsă de navele lor sau, la fel ca şi Yalnis, din dantelă, astfel încât companionii lor să poată rămâne acoperiţi cu discreţie cât urmăreau petrecerea. Câţiva oaspeţi aveau haine opace, ca să impună o discreţie totală; Yalnis a socotit că purtarea acestora era destul de crudă. Persoanele cele mai tinere, care debutaseră recent, devenind, din fete solitare, adulte, îşi etalau frumuseţea virginală.

Yalnis a constatat că percepea acut noile legături ce porneau de la alte nave spre spaţiul ei de locuit. Deschiderile, sclipind în culorile pastelate şi răcoroase ale luminii biologice, modificau zona de locuit, transformând-o dintr-una de intimitate comodă, într-una de vulnerabilitate deschisă.

Zorar i-a întins un pahar cu vin. Yalnis îşi înălţase via pe baza fermenţilor pe care Zorar îi dăruise navei ei atunci când ea şi Yalnis se născuseră şi fuseseră lansate.

Yalnis a sorbit din pahar, a aruncat o privire în jur, apoi a înghiţit o gură întreagă. Efectul s-a răspândit în trupul ei. Companionii au scârţâit de plăcere, împungându-se în corpul ei, absorbind alcoolul, tânjind. Yalnis şi-a trecut palma peste dantela bluzei. După moartea lui Zorargul, îi neglijase pe companioni. A mai băut din vin, iar Zorar a umplut ambele pahare.

Yalnis a blocat nivelul crescând al conversaţiei. Nu se obişnuise cu zgomotul, care o obosea.

- Ce părere ai? a zis ea.

Zorar a ridicat o sprânceană.

- Asta era întrebarea la care voiam un răspuns din partea ta.

- A, a făcut Yalnis. Da, desigur. Dându-şi seama de gafă, a roşit. Dar eu mă refeream doar la vin.

- Excelent, a spus Zorar, lucru pe care îl ştii prea bine. Nava ta aparţine unei clase care rareori face erori de combinaţie, iar eu nu pot

decât să aprob modificările. Ce s-a întâmplat cu Seyyan? I-ai interzis să vină?

- Nu. O vreau aici. Ca să-şi dea seama că a dat greş. Probabil că şi-a interzis singură.

- Poate încearcă să te tulbure. Ori a decis să aştepte până ce vei bea prea mult.

Yalnis şi-a golit din nou paharul.

- Poate că dacă se întâmplă asta, voi fi pregătită pentru ea.

Ignora zgomotul, dar a remarcat tăcerea coborâtă brusc.

- Iar apoi, eu... tocmai spunea Kinli, şi a amuţit.

Seyyan stătea la intrarea foarte largă, profilată de bioluminiscenţa aurie, cu un joc teatral de lumini şi umbre pe chip, efect al luminii difuze a petrecerii; obrajii ei erau îmbujoraţi.

- Mi s-a părut că e foarte frumoasă, a şoptit Yalnis către Zorar, uimită, deconcertată. A crezut că a vorbit în şoaptă, dar câteva persoane din apropiere au aruncat priviri către ea, mai toate amuzate, dar cel puţin una încărcată de gelozie pentru relaţia ei cu renumita aventurieră.

„Dacă aţi şti", a gândit Yalnis. „Mă întreb ce părere aţi avea atunci."

Yalnis a deplâns pierderea bucuriei pe care o simţise când Seyyan o alesese, însă deplângea şi mai mult pierderea lui Zorargul.

Seyyan a pătruns între participanţii la petrecere salutând aliaţii şi trecând cu privirea peste cei câţiva care respinseseră ofertele la modă ale navei ei. Picioarele şi coapsele îi erau înveşmântate în mătasea ca o boare ceţoasă ţesută de nava ei, sclipind în modelul care decora de curând flancurile a numeroase aparate de zbor cosmic. Nimeni nu se gândise să aplice acest lucru la îmbrăcăminte. Seyyan purta în jurul umerilor un şal din aceeaşi ţesătură, care îi acoperea sânii şi companionii.

Insă nu avea în mâini nici un dar. Yalnis a refuzat să remarce acest lucru, însă alţii, consternaţi, au băgat de seamă şi au început să şuşotească.

Apoi, ea şi-a azvârlit peste umăr capătul şalului, dezvăluindu-se de la stern până la pubis.

De când fusese împreună cu Yalnis, acceptase şi alţi companioni. Avea atât de mulţi, încât Yalnis nu ar fi reuşit să-i numere fără să se uite cu atenţie, şi tocmai lucrul acesta nu voia să-**1** facă. Insă privirea ei a poposit suficient de mult cât să vadă că punctul-fiu erupsese şi se vindecase.

Ceilalţi oaspeţi s-au uitat fără să se sinchisească.

Cum putea o singură persoană să ducă atât de mulţi companioni? Şi totuşi Seyyan arăta sănătoasă şi puternică, părând a fi într-o formă fizică de invidiat.

S-a întors pentru a trage spre sine un alt oaspete, aflat în umbrele din spatele ei. Ekarete a apărut cu sfiiciune în faţa participanţilor la petrecere. Ekarete, una dintre debutantele adulte din ultima vreme, purta deja dantele noi. Seyyan s-a aplecat să o sărute, strecurându-şi în acelaşi timp mâna pe sub faţa sclipitoare a bluzei ei, astfel ca oricine să-şi dea seama că, deşi uitase să aducă un cadou de lansare pentru fiica lui Yalnis, îi făcuse măcar unul mai intim lui Ekarete.

Seyyan voia ca Yalnis să ştie ce se întâmplase cu noul companion, că îi venise uşor să găsească pe cineva să îl accepte.

Seyyan i-a şoptit ceva lui Ekarete, şi-a trecut palma peste obrazul ei, şi a continuat să se apropie de Yalnis şi Zorar. Ekarete a urmat-o la câţiva paşi distanţă, sfioasă şi atentă, emoţionată şi intimidată de ideea participării ei la prima petrecere cu adulţi.

Asasinul, Primul companion al lui Seyyan, ieşise cu totul, până la baza gâtului, cu ochii larg deschişi, dinţii dezgoliţi şi clănţănind aprig. Drept reacţie la purtarea lui, ceilalţi companioni ai ei îşi etalau dinţii şi clipeau din ochi.

- Ce petrecere plăcută, a spus Seyyan. Admir foarte mult persoanele care nu se lasă prinse de ultima modă.

- Te servesc cu nişte vin? a întrebat-o Yalnis.

Voise să i se adreseze pe un ton plăcut. Cu toate acestea, glasul îi fusese plat şi aspru.

Seyyan a acceptat un pahar, a sorbit din el şi a dat aprobator din cap.

- E bun, aşa cum îmi amintesc.

Yalnis a regretat vremurile vechi din care provenea Seyyan, când otrava putea produce ravagii asupra biochimiei unei persoane, fiind mereu depistată prea târziu. A regretat că nu există vreun măr otrăvit, pentru ca o singură muşcătură să rezolve totul, iar apoi nimeni nu va mai trebui să o sărute pe Seyyan.

„Poate că mi se va îndeplini această ultimă dorinţă", a gândit ea, şi a acţionat în baza propriei hotărâri.

A lăsat rana produsă de Zorargul să se deschidă brusc. Împunsătura de durere a săgetat-o. Reacţionând la suferinţa ei, companionii au scos ţipete ascuţite, ca nişte păsări speriate. Sângele a înflorit prin porţiunea de dantelă a bluzei. In jur, toate persoanele au scos sunete care le trădau uimirea.

Yalnis a băgat mâna sub bluza pătată în roşu-sângeriu. Palma i-a alunecat peste sângele care îi mânjea pielea. Rana se căsca sub degetele ei.

Trupul ei tratase pachetul de spermă al lui Zorargul drept o intruziune, drept ceva ce trebuia izolat precum grăuntele de nisip ce creează perla. In acelaşi timp, pachetul se zbătea să supravieţuiască, scoţând gheare pentru a rămâne în contact cu carnea ei. In timp îşi croia drum spre exterior, zgâriind-o până la sânge, Yalnis şi-a ţinut suflarea ca să nu ţipe.

In cele din urmă, capsula i-a picat în palma desfăcută. A ridicat-o în aer. Trupul ei acoperise extrudările pachetului de spermă cu un email alb, lucios. Din Zorargul a rămas doar o sferă de colţi însângeraţi.

- Asta e opera ta, Seyyan, a spus ea.

Sângele a început să-i curgă de-a lungul stomacului, prin părul pubian, în josul picioarelor, picurând pe covor, care a absorbit şi a dus

totul spre reciclare. Yalnis a simţit că îngheaţă. Era ameţită şi palidă. S-a simţit încurajată de Zorar, care stătea alături de ea.

- M-ai luat ca amantă, a spus Seyyan. Am crezut că mă doreai. Mi-am închipuit că voiai un companion de la mine. înaintaşii mei s-au bătut mereu pentru un loc şi o poziţie.

- N-am fost în război împotriva ta, a spus Yalnis. Te-am iubit. Dacă m-ai fi întrebat, în loc să...

A aruncat o privire spre rămăşiţele însângerate.

- Dacă ai fi întrebat? a reacţionat Seyyan în şoaptă. Dar *tu* m-ai chemat *pe mine.*

Şoapte, exclamaţii, sunete de aprobare, obiecţiuni, toate s-au întretăiat în jurul lor.

Tasmin a făcut un pas în faţă, ca să se aşeze în apropierea lui Seyyan, luându-i apărarea.

- Pesemne că ai fost neglijentă, i-a spus ea lui Yalnis. Cred că eşti prea tânără ca să duci atâţia companioni.

Seyyan a aruncat o privire spre Tasmin, reducând-o la tăcere. Toţi au putut vedea că Yalnis era sănătoasă şi bine asigurată cu resurse. Constituia o dovadă prin propria ei existenţă. Iar nava ei devenea proba definitivă.

In vreme ce ele se confruntau, oaspeţii s-au separat, întâi într-un cerc neutru, unii în spatele lui Yalnis, cei mai mulţi aşezându-se însă aproape de Seyyan. Yalnis a regretat că Shai nu rămăsese la petrecere. Poate că ar fi luat partea lui Seyyan, însă celelalte persoane ar fi observat temerea ei.

Purtând o bluză nouă din dantelă, Ekarete a apărut plină de sfială între cele două combatante,

- Seyyan s-a purtat foarte blând cu mine, a şoptit ea. A înţeles ce voiam.

Apoi a ridicat tivul fustei într-o parte, îndeajuns de sus şi de mult, cât să dezvăluie inflamarea, pe cale de se decolora, a unei noi anexe,

şi pielea aurie, precum şi ochii căprui închişi ai vlăstarului rezultat din Seyyan, care devenea prima fetişoară a lui Ekarete.

- Foarte blândă, a repetat Ekarete. Foarte amabilă. O iubesc.

- Pentru că ţi-a oferit ceva refuzat? a întrebat-o Yalnis. Pentru că te-a convins să accepţi companionul pe care l-am refuzat eu?

Ekarete a privit-o fără să clipească.

Lui Yalnis i-a părut rău de ea, şi a regretat că o umilise.

Tasmin a făcut un pas înainte, împreună cu Ekarete.

- Yalnis, vorbele tale pornesc doar din suferinţă, a spus ea. Ai pierdut un companion - sunt alături de tine pentru asta. Dar nu da vina pe Seyyan, şi nici nu o face pe Ekarete să se simtă stânjenită. O cunoaştem cu toţii pe Seyyan pentru generozitatea ei. Fiica mea a fost lansată cu succes de ea.

- înseamnă că nu eşti în nici un caz dezinteresată, a spus Yalnis.

- Iar eu recunosc asta, a spus Kinli, şi nu am ştiinţă de ceva care să o acuze.

Yalnis a dat să o întrebe: „In afara celor rostite de propria-ţi persoană, când ai ascultat pe cineva?"

Zorar a ridicat partea de jos a bluzei, dezvăluind cicatricea şi companionul lipsit de bărbăţie, cu buzele lăsate şi ochii lipsiţi de strălucire. Acesta a ridicat capul cât să-şi dezgolească puţin dinţii. Printre buze i s-a scurs un firicel de salivă.

Persoanele mai în vârstă au înţeles; cele mai tinere au tresărit îngrozite văzând acel lucru mutilat, au ascultat explicaţiile date grăbit în şoaptă şi au privit fix la Seyyan.

- Şi eu te-am iubit, a spus Zorar. Poate c-a fost vina mea, mi-am spus eu. Ar fi trebuit să înţeleg. Te-am consolat. După ce ai făcut asta.

- Am venit la o sărbătorire, a zis Seyyan, ţinându-se semeaţă şi arogantă. Aş dori să fiu acceptată aşa cum sunt - iar nu atacată cu minciuni şi insulte.

S-a rotit, iar poala rochiei s-a umflat cu un aspect dramatic, după care s-a îndepărtat cu paşi mari.

Ekarete a fugit după ea. Seyyan s-a oprit, furioasă, după cum o dovedea postura umerilor; a făcut o pauză, s-a înmuiat, aplecându-se să vorbească, a sărutat-o pe Ekarete şi a plecat mai departe, de astă dată singură. Când a părăsit nava lui Yalnis, silueta ei impresionantă a rămas profilată o clipă în intrarea principală.

Trăgându-şi poala rochiei în jos, Ekarete a rămas tremurând şi a privit după Seyyan. In cele din urmă, a pornit după ea. Tasmin a fulgerat-o cu privirea pe Yalnis, a scos un suspin lung, şi a plecat după Ekarete.

Celelalte persoane, între care chiar şi Kinli, s-au strâns în jurul lui Yalnis şi Zorar.

- Ţi-ai stricat propria petrecere, a spus Kinli pe un ton certăreţ. Ce se va întâmpla acum? O ruptură permanentă? O ceartă?

- O resping, a zis Yalnis.

- Asta este o măsură extremă.

Yalnis a şovăit, sperând să primească sprijin, dacă nu chiar aplauze. Tăcerea a făcut-o să ridice din umeri.

- In cazul în care comunitatea nu este de acord, de ce să-i pese dacă o resping doar eu?

- Şi eu, a spus Zorar, lucru ce atârna greu pentru multe persoane.

In timp ce a rostit acestea, lumina de pe coridoarele de conectare a scăzut. Deschiderile s-au micşorat treptat. Nimeni nu avea nevoie să i se spună că petrecerea se încheiase. Oaspeţii s-au grăbit să se strecoare prin conexiuni înainte ca acestea să dispară. Strălucirea hainelor a pălit.

De jur împrejur, mesele s-au resorbit în podea, lăsând la suprafaţă firimituri, resturi şi tacâmuri ce se dezintegrau. Cilii covorului le-au cărat pe toate într-un vârtej lent de bucăţele ce se dizolvau, in pori, pentru a fi metabolizate. Darurile s-au scufundat în podea, urmând a fi transmise noii nave.

Doar Zorar a rămas după plecarea tuturor. Genunchii lui Yalnis au cedat. Respirând cu greutate şi simţindu-se ameţită, s-a lăsat pe vine. Zorar a îngenuncheat alături de ea.

- Mi-e... trebuie...

- Sst. Întinde-te.

- Dar...

- A aşteptat mult. Mai poate aştepta.

Yalnis a lăsat-o pe Zorar să o calmeze. Nava a primit-o, făcându-i un culcuş, strecurându-se în jurul ei şi peste ea cu învelişul său cald. Durerea s-a mai diminuat, iar fluxul sanguin a încetat. In particule cafeniu-roşcate în proces de uscare şi curgând în şiruri minuscule peste pilotă, sângele pe care-l vărsase s-a mutat de pe pielea ei, din haine, şi a dispărut.

A aţipit, vreme de o clipă sau o oră. Când s-a trezit, a descoperit că Zorar rămăsese lângă ea.

- Mulţumesc, a şoptit Yalnis.

Apoi a închis din nou ochii. Dorea cu disperare să rămână singură.

Zorar a sărutat-o şi s-a strecurat prin ultima ieşire. Aceasta s-a închis şi a dispărut.

Yalnis voia doar să adoarmă la loc. De data aceasta probabil că nici o mie de ani nu ar fi fost de ajuns. Nu se aflase niciodată printre atâtea persoane şi o perioadă atât de lungă, şi niciodată nu avusese parte de o asemenea confruntare. A simţit cum extenuarea i se instalează în trup, dar trebuia să mai stea trează câtva timp.

- O resping pe Seyyan, a spus ea.

Văzându-i suferinţa, companionii au tremurat.

- Confirmat, a spus nava, şi a făcut ca legăturile cu toate celelalte nave să se destrame şi să se rupă. Colonia primară s-a destrămat, redevenind nave individuale. Acestea s-au deplasat la distanţe sigure, iar în spaţiul locuibil al lui Yalnis au reapărut stelele.

Sclipitoare, colonia secundară a lui Seyyan a rămas, având nava apărată în centrul său. Nimeni nu s-a desprins ca să o respingă.

Yalnis a întors spatele acelei imagini. Nu mai avea nimic de-a face cu Seyyan.

- A sosit vremea, a spus ea cu voce tare.

- Confirmat, i-a răspuns nava.

A creat un cuib pentru ea, un pat luxos din mătase produsă pe navă. A slăbit iluminarea şi a făcut ca suprafaţa exterioară a domului transparent să devină oglindă. Stelele au căpătat o înfăţişare neclară. Yalnis putea vedea afară, dar nimeni nu mai putea privi înăuntru.

Şi-a scos bluza. Părul lung i s-a încurcat în ţesătură. Iritată, a scuturat din cap ca să-şi elibereze firele încâlcite. A lepădat pantalonii largi. Goală, s-a aşezat în cuib.

- Te rog să-mi tai părul.

- Confirmat, a spus nava. Cuibul i-a tăiat părul lăsându-1 scurt. Greutatea apăsătoare a dispărut; firele de păr s-au deplasat pe covor, dispărând treptat, după ce au rămas câteva clipe ca un praf de molecule.

Yalnis s-a relaxat, a privit la companioni şi şi-a lăsat palma să alunece în josul trupului. Chipurile mici i-au recunoscut intenţia. Fiecare dintre ei s-a extins cât a putut, în ea şi în afara ei, şoptind şi oferindu-se.

Yalnis a ales.

Bahadirgul s-a întins să-i caute mâna, gemând încet printre dinţii ascuţiţi pe care şi i-a încleştat. Ceilalţi companioni s-au contractat, ascunzându-şi feţişoarele cu sfială sau dezamăgire până când aproape că au dispărut. Yalnis 1-a mângâiat pe Bahadirgul pe cap, ceafă, apoi pe gât şi trunchi. Apoi s-a deschis pentru companionul ei.

Plăcerea a început treptat, răspândindu-se din punctul de prindere al lui Bahadirgul până adânc în trupul ei. A atins nivelul cuplărilor lor obişnuite, ceea ce îi dădea bucurie lui Yalnis, iar companionului, zile de mândrie şi de saţietate. A continuat şi s-a amplificat. Yalnis a scos un ţipăt, gâfâind, arcuindu-şi spatele. Bahadirgul a tremurat şi s-a întins. Yalnis şi companionul ei s-au desprins, apoi s-au combinat.

S-a format fiica lor. Yalnis ghemuită, vibrând din când în când la câte un val de plăcere, ascultând cum creşte fiica lor. Plăcerea s-a stins, devenind doar o pulsaţie vagă în fundal.

Fiica îi creştea în trup.

Satisfăcută, s-a cuibărit mai adânc în mătasea navei şi s-a pregătit de somn.

Domul a devenit transparent. Colonia lui Seyyan, alcătuită din nave legate, sclipea în depărtări. Elementele conectoare se subţiau, pregătindu-se să se desprindă şi să se resoarbă.

Yalnis a oftat. Seyyan nu o mai interesa. Jurase să nu o mai bage în seamă.

Indiferent câte milenii avea să trăiască, ori câte aventuri aveau să-i umple memoria, Yalnis nu avea să uite ceea ce s-a petrecut după aceea.

Conexiunile s-au deformat, au alunecat, s-au arcuit în valuri. S-au contractat, silind nava să ajungă mai aproape chiar în momentul în care ele încercau separarea, pentru ca apoi să se îndepărteze.

Seyyan deţinea comanda asupra sprijinitorilor ei, iar aceştia descopereau limita opţiunilor pe care le aveau. Au încercat să-şi elibereze navele, să dizolve legăturile, însă Seyyan îi trăgea tot mai aproape de ea.

Nava ei infectase navele lor, nu doar cu frumuseţe, ci şi cu obedienţă.

Nava lui Tasmin, veche şi puternică, s-a smuls din strânsoare. Legătura ei s-a rupt, fărâmiţându-se şi sângerând. Nava lui Yalnis a tremurat ca reacţie la acea imagine, ori la vreun strigăt de durere ce rămăsese imperceptibil oamenilor. Distrugerea şi momentul de derută le-au permis şi altora să stăpânească dorinţele navelor şi să se smulgă, rupând alte conexiuni. După procesul dureros şi întristător, nava eliberată a zburat către o orbită mai largă, ori a stabilit un curs pentru a se îndepărta cât mai mult de sistemul stelar şi de Seyyan.

Când luptau contra bolii provocate de un schimb genetic malign, persoanele sufereau deopotrivă cu navele. Yalnis a sperat în supravieţuirea tuturor.

- Ce face? a şoptit Yalnis.

Nava i-a interpretat cuvintele corect, drept întrebare adresată oamenilor, nu navelor. A deschis toate porturile pentru primirea de mesaje şi a îngăduit trecerea de exclamaţii, strigăte de revoltă, scuze, certuri şi speculaţii nebuneşti.

Nava lui Seyyan a strălucit vibratil şi şi-a proclamat superioritatea, adunând navele rămase captive într-o colonie-scut. Având alături aliaţii întemniţaţi, s-a deplasat către Yalnis şi nava ei.

Yalnis a îngheţat de spaimă, şoc şi răspundere pentru tot ce se întâmplase: ea îi adusese pe toţi ceilalţi în acel loc; ea îi cedase lui Seyyan, apoi o provocase; şi tot ea silise toate persoanele să aleagă de partea cui se vor situa.

- Seyyan le-a infectat sistemele de apărare, a spus Yalnis. „La asta slujea modelul la modă", a gândit ea. „O ispită şi o trădare."

- Adevărat, i-a răspuns nava.

Nava lui Yalnis a pornit spre cea a lui Seyyan. Yalnis a simţit cum nava vibra în jurul ei, tot astfel cum companionii vibrau în trupul ei. Nava lua o decizie, una care putea însemna şi producerea de avarii. Dar aceasta era treaba navei. Yalnis se putea opune, ori îşi putea uni voinţa cu cea a navei, alăturându-se astfel în luptă. A preferat să lase navei luarea hotărârii.

Zorar a urmat-o şi, destul de rezervată, i s-a alăturat şi nava lui Tasmin, ale cărei legături pierdeau lichid, acesta formând nori ca de ceaţă ce s-au dispersat apoi în bule luminate de soare. învelişul navei şi-a recăpătat luciul albastru dinainte, însă aproape imediat au apărut pete de strălucire vibratilă, care s-au extins, apoi s-au contractat.

La scurt timp după aceea, stelele au dispărut din nou, acoperite de flancurile scutului alcătuit de Seyyan. Nava lui Yalnis a pătruns primejdios de aproape în acea îngrămădire de nave. Copleşită de claustrofobie, Yalnis s-a ghemuit sub domul transparent. Nu mai exista nici o şansă de scăpare, decât probabil pentru Seyyan.

Aceasta i-a silit pe aliaţii ei captivi să dezvolte prelungiri, însă când au atins nava lui Yalnis, acestea s-au retras brusc, parcă arse de reacţia de imunizare. In semn de mulţumire, Yalnis a mângâiat ţesătura navei.

- Adevărat, i-a şoptit nava.

„Te rog, a gândit Yalnis, te rog, Seyyan, fugi. Dă-le drumul celorlalţi. Anunţă o nouă aventură. Declară că m-ai ruşinat suficient, şi că ai câştigat lupta."

Nu dorea să stea de vorbă cu Seyyan, însă avea această obligaţie, de aceea a creat un port de mesaje. Seyyan i-a răspuns şi a zâmbit.

- Refuzul tău nu a ţinut mult, a spus ea. Să le spun prietenilor mei să se retragă?

Stânjenită şi furioasă, Yalnis s-a îmbujorat la faţă, dar a refuzat să se lase amăgită de Seyyan.

- Ce vrei? a strigat Yalnis. Iţi mai pasă ce gândesc? Lasă-ne în pace. Du-te într-una dintre minunatele şi legendarele tale aventuri...

- Să fug, adică? a spus Seyyan. *De tine?*

Nava lui Ekarete, arătându-se fidelă lui Seyyan, s-a interpus între Seyyan şi Yalnis. In învelişul ei s-a deschis un por. Spre exterior au explodat picături ale căror culori pulsau, împinse violent în vid de presiunea dinăuntru. Fluidul a stropit domul navei lui Yalnis. S-a împrăştiat, încercând să pătrundă, să infecteze. Yalnis a tresărit, ca şi cum materia aceea ar fi putut ajunge la ea.

Nava s-a cutremurat. Yalnis a scos un ţipăt mut. Temperatura din spaţiul de locuit a crescut: învelişul navei reacţionase în faţa atacului, reuşind să mobilizeze o puternică reacţie imunitară, alungând infecţia. Materia străină s-a retras, ridicându-se într-o strălucire ceţoasă, şi s-a împrăştiat.

Seyyan şi-a pierdut răbdarea. Flancul navei sale s-a umflat, atingând nava lui Ekarete. A plesnit ca un abces, azvârlind exploziv fluide pe flancul navei acesteia. Dârele de fluid s-au solidificat în vidul şi sub influenţa radiaţiilor spaţiale, apoi s-au contractat, trăgând nava captivă

mai aproape, aducând-o pentru a fi mâncată. Având capacitatea de reacție compromisă, nava lui Ekarete s-a văzut lipsită de apărare.

- Seyyan! a strigat Ekarete. N-am fost niciodată de acord... Cum?... Iar apoi: Ajută-ne!

Nava lui Seyyan a cuprins-o pe cea a lui Ekarete, copleşind variațiile de model ale navei mai mici, datorită designului mai puternic. Nava captivă a înfruntat-o pe atacatoare, astfel că de la una către cealaltă au alunecat valuri de culoare şi lumină.

- Trebuie să fii eliminată, i-a spus Yalnis lui Seyyan, şi a pus capăt comunicației cu ea pe vecie.

Nava lui Tasmin, cu învelişul pătat de licăriri pulsatile şi având conexiunile sfârtecate, plutind la întâmplare şi pierzând lichide, s-a apropiat de nava lui Seyyan.

- Să nu o atingi din nou! i-a strigat Yalnis. Vei fi prinsă şi tu!

- Trebuie să înceteze, a spus Tasmin, cu un calm remarcabil.

Yalnis a inspirat adânc.

- Adevărat, a spus ea.

Nava ei a reacționat la consimțământul ei, înaintând încet, dar sigur.

Apoi, către Tasmin:

- Da. Dar n-o vei putea opri. Nu vei reuşi decât să te autodistrugi.

Nava lui Tasmin a decelerat şi a plutit, pentru că Seyyan o avariase deja grav.

Din flancul exterior al navei lui Ekarete s-a întins un filament ce se agita cu disperare. Simțindu-şi inima bătând de îngrijorare, Yalnis i-a permis filamentului să atingă nava ei. Aceasta a întins un filament, astfel încât cele două excrescențe s-au întâlnit. Nava lui Yalnis a refuzat contopirea, dar a cuprins vârful filamentului pentru a crea o legătură temporară. Pentru o perioadă foarte scurtă, a deschis filamentul celălalt în camera de zi a lui Yalnis.

Conturul navei mai tinere s-au şters treptat când nava lui Seyyan a încorporat-o şi i-a preluat forța. Filamentul s-a smuls din nava lui Yalnis şi s-a scufundat în substanța navei lui Seyyan.

Aerul a năvălit cu vuiet pe lângă Yalnis, creând o turbulență; vântul s-a potolit aproape imediat, pentru că nava ei şi-a extras filamentul şi 1-a resorbit.

Filamentul care se retrăgea a adus-o pe Ekarete înăuntru. Goală, plângând, cu părul despletit, ea îşi ţinea palma peste stomac din decenţă. Palma ei ascundea feţişoara companionului ei, înăbuşindu-i ţipetele ascuţite şi oprindu-i clănţănitul dinţilor.

„Poate o va muşca", a gândit Yalnis, iar apoi s-a dojenit în secret pentru ideea revoltătoare ce îi trecuse prin minte.

- Cum de-a putut? Cum? a spus Ekarete.

- Yalnis, a zis Zorar din adâncurile navei ei, cum vrei să acţionezi? Ce ar trebui să întreprind eu?

- Vino să mă recuperezi dacă noi ne dizolvăm, a spus Yalnis. Apoi şi-a pus întrebarea: „Mi-aş putea părăsi nava dacă Seyyan ne învinge? *Ar trebui* să fac asta?"

„Dacă Seyyan ar fi avut răbdare, a gândit Yalnis, ar fi reuşit să-şi convingă prietenii să o apere din proprie iniţiativă. Dacă le-ar fi cerut-o, aceştia ar fi fost de acord că eu am jignit-o pe nedrept. Dacă ar fi avut încredere în ei, aceştia i s-ar fi alăturat din iubire."

De când se ştia, Yalnis nu mai văzuse existând vreo colonie-scut, şi nici în memoriile iubitelor de la care acceptase companioni nu se regăsea o asemenea idee şi asta pentru că nici un grup de persoane nu se simţise ameninţat de vreun pericol major. Scutul reprezenta un act disperat, un ultim efort, un asalt. Desprinderea şi însănătoşirea navei după o asemenea acţiune constituiau chestiuni costisitoare şi de durată. Poate că amicii lui Seyyan făcuseră asta din proprie voinţă, din iubire faţă de Seyyan. Insă ei se smulgeau de lângă ea, unul după altul, iar în această acţiune disperată îşi produceau avarii ca să nu aibă soarta lui Ekarete, dar, în acelaşi timp, slăbind-o şi pe Seyyan.

Navele s-au dispersat, fugind în toate direcţiile. Uriaşă şi veche„ nava lui Seyyan a căpătat proporţii, aspirând antenele ce creşteau cu

disperare din resturile navei lui Ekarete, care a scos un țipăt slab când aceasta a dispărut.

- Te rog să te liniștești, a rugat-o Yalnis.

Yalnis a sperat până în ultima clipă că Seyyan se va potoli. Yalnis, Zorar și Tasmin, dar și alții câțiva, au plutit în jurul ei, însă ea avea spațiu de fugă. Foștii aliați ai lui Seyyan s-au adunat dincolo de primul rând de apărători, temându-se să nu fie prinși din nou, dar deciși să se apere.

Nava lui Yalnis a emis primul val de mătase, o boare argintie de fibre lipicioase care s-au prins de cealaltă navă și s-au înfășurat în jurul învelișului acesteia. Nava lui Yalnis s-a echilibrat, conform principiului acțiunii și reacțiunii.

Celelalte nave i-au urmat exemplul, stropind nava lui Seyyan cu val după val de mătase: argintie, carmin, albastru-închis, ultraviolet, de orice culoare în afara modelului holografic pe care îl cuprindeau dispozitivele lor de protecție. Nava lui Seyyan a reacționat, dar efortul concertat al celorlalte a copleșit-o. Ea s-a strâns, contractându-se la atingerea mătăsii, ca să evite o reacție alergică. Treptat, a dispărut sub straturile de culoare solidificată.

Yalnis a așteptat o rugăminte, un strigăt prin care să se ceară îndurare, ba chiar și un țipăt de sfidare. Insă Seyyan a păstrat o tăcere deplină față de public.

„Oare transmite în taină ordine către aliații ei?" s-a întrebat Yalnis. „Dar mai are aliați?" A aruncat o privire peste umăr, către Ekarete.

Aceasta, strecurându-se prin spatele ei, s-a azvârlit asupra lui Yalnis, cu dinții dezveliți, ca o replică ciudată a companionilor ei. A întins o mână însângerată spre fața lui Yalnis, după care, încleștate, amândouă s-au prăbușit la podea. Yalnis s-a zbătut, ferindu-se de pumnii și unghiile lui Ekarete, dorind cu disperare să-și protejeze fiica minusculă, în creștere, disperată să-și apere companionii de cel al lui Ekarete, care era, la urma urmei, vlăstarul lui Seyyan și primul companion ucigaș al ei.

Toţi companionii au scos ţipete ascuţite şi şi-au arătat dinţii, pregătiţi să se apere, deoarece erau conştienţi de primejdie, dar şi de prilejul ce li se oferea să muşte.

- De ce faci asta? a strigat Yalnis. Doar nu-ţi sunt inamic!

- Îmi vreau nava înapoi! O vreau pe Seyyan!

- Au dispărut! Şi nava, şi Seyyan!

Yalnis a continuat să se lupte cu Ekarete şi a prins-o, după care a ţinut-o strâns şi şi-a lăsat capul în jos ca să scape de loviturile de palme şi pumni. Companionii se zbăteau şi se azvârleau la inamicul lor. In toiul agitației pline de furie şi spaimă, vânzoleala lor i-a transmis lui Yalnis senzații stranii de excitație sexuală şi de plăcere.

Podeaua i-a alunecat de sub picioare, uimind-o, pentru că din aceasta creşteau fuioare libere de mătase. S-a prins de unul dintre fuioare şi s-a aruncat înainte, trăgând țesătura fină ca borangicul peste Ekarete, dând drumul, rostogolindu-se liber şi lăsând-o pe aceasta prizonieră. Mătasea s-a strâns în jurul ei. Yalnis s-a chinuit să ajungă în picioare, trecându-şi palmele peste stomac pentru a se asigura că fiica şi companionii ei rămăseseră teferi. Şi-a şters umezeala de pe faţă şi şi-a dat seama că nu era sudoare, ci sânge, şi nu era al lui Ekarete, ci chiar al ei, curgând dintr-o zgârietură de pe obraz, care îi dădea usturimi cumplite. Atât ea, cât şi nava fuseseră distrase. Nava lui Seyyan se zbătuse într-o zonă care ar fi trebuit să fie mai bine acoperită de mătase. Forma încâlcită s-a vălurit şi umflat, în vreme ce nava împingea în mătase pentru a o sfâşia şi a scăpa din strânsoare. Plasma sclipitoare a țâşnit în jeturi minuscule din sistemul de propulsie, imediat sub suprafața mătăsii. Nava a avut câteva convulsii. Yalnis a simțit un fior de crispare când s-a gândit la plasma prinsă între învelişul navei şi acoperământul ce o ținea prizonieră.

- Termin-o, a zis Yalnis către navă. Te rog să o termini.

Pe faţă îi alunecau lacrimi fierbinți. Strigătele şi blestemele înfundate ale lui Ekarete răsunau în spaţiul de locuit şi Yalnis a simțit că îi tremură genunchii.

- Confirmat, a spus nava. O mantie argintie s-a răspândit imediat, acoperind punctul slab, închizând plasma înăuntru.

Frământarea a încetat brusc.

Prietenii lui Yalnis au azvârlit strat după strat de mătase peste nava lui Seyyan, până ce toate rezervele lor s-au epuizat.

Când procesul s-a încheiat, nava lui Yalnis s-a îndepărtat cu ultimele forțe rămase. Prietenii ei au început să se disperseze încet, dornici să încheie acea luptă. Nava lui Seyyan a mers în derivă, singuratică şi tăcută, răsucindu-se încet, iar sclipirea ei s-a stins, culorile amestecându-i-se.

Yalnis s-a întrebat ce daune provocase plasma şi cât de grav fusese afectată nava şi dacă aceasta şi Seyyan supraviețuiseră.

- Tasmin, a spus ea încet, parcă pentru sine, vrei să vii după Ekarete? Aici nu poate fi mulțumită.

Ekarete era o refugiată, privată de tot ce avusese, sărăcită şi demnă de milă, scâncind cu glas ascuțit şi furios sub mătasea emisă de navă, de parcă ar fi fost un companion complet ascuns.

După câteva clipe de şovăială, pe care Yalnis nu le credea posibile şi nici nu era dispusă să le ierte, Tasmin i-a răspuns:

- Prea bine.

Yalnis s-a îngrijit de nava ei. Rămasă fără resurse, aceasta se rotea prin spațiu, având o orbită destul de stabilă. Consumase aproape toată energia, iar acum îşi extrăgea puterea din propria masă. După eforturile necesare autoapărării şi cerințele navei fiicei ei nenăscute, nava ei trebuia să beneficieze de o îndelungată perioadă de recuperare.

A mai transmis un mesaj, un fel de buletin de ştiri pentru toți, însă destinat în primul rând foştilor prieteni ai lui Seyyan.

- Nu dețin resursele necesare pentru a corecta orbita. (Se simțea prea obosită chiar şi pentru a verifica stabilitatea ei, şi nu dorea să ceară navei să facă un efort.) Cineva căruia încă îi mai pasă trebuie să-şi asume această răspundere.

- Eliberează-mă! a strigat Ekarete.

Yalnis i-a acordat atenţie vreme de câteva momente.

- Tasmin va ajunge aici foarte curând, a zis Yalnis. Te va ajuta ea.

- Dar sângerăm amândouă.

- Mie nu-mi pasă, a zis Yalnis.

Şi-a tras bluza deoparte ca să-şi vadă companionii. Trei dintre cei patru s-au retras, arătându-şi doar dinţii. Ea a trasat mişcări de mângâiere în jurul lor până ce s-au relaxat, aţipind, lăsându-şi la vedere doar creştetele capetelor mici, aurii şi arămii, uşor pistruiate. Doar Bahadirgul, ca abanosul în comparaţie cu pielea palidă a lui Yalnis, a rămas treaz şi alert, dovedind curaj.

Bahadirgul avea sânge închegat la gură, însă nu prezenta decât o zgârietură superficială. Yalnis 1-a mângâiat pe blăniţa moale şi neagră de pe cap.

- Eşti foarte galant, a spus Yalnis. Da, galant. Am făcut cea mai potrivită alegere, nu?

Simţindu-i degetele, Bahadirgul a început să tremure de plăcere înăuntrul trupului ei.

După ce, epuizat şi satisfăcut, Bahadirgul a adormit, Yalnis s-a ocupat de fiica ei, care creştea ferită şi fără griji; s-a îngrijit apoi de sine şi de companionii ei, punându-şi gheaţă pe vânătăile lăsate de atacul lui Ekarete, spălându-şi zgârieturile proprii şi pe cele ale companionilor. S-a privit în oglindă şi s-a întrebat dacă pe obraz îi va rămâne vreo cicatrice care să-i afecteze pielea perfectă.

„Iar dacă îmi vor rămâne urme, le voi păstra?" s-a întrebat ea. „Ca amintire?"

După ce a făcut baie şi şi-a schimbat straiele, nava lui Tasmin s-a apropiat, a transmis salutări şi a cerut permisiunea de a se conecta. Yalnis a permis navei să ia toate deciziile necesare şi s-a simţit uşurată când aceasta a aprobat totul. Dinspre nava lui Tasmin a pornit un filament; nava lui Yalnis 1-a acceptat. Probabil că acţiunea presupunea anumite riscuri, dar au considerat că elaborarea unei capsule pentru transportul lui Ekarete depăşea resursele lor.

In timp ce filamentul de lărgea, devenind un pasaj, Zorar i-a șoptit printr-un port de mesaje:

- Să vin pentru a te ajuta? Cred că așa ar trebui.

- Nu, draga mea prietenă, i-a șoptit Yalnis drept răspuns. Iți mulțumesc, dar nu.

Elegantă și perfectă ca întotdeauna, în camera de zi a intrat Tasmin. Yalnis s-a surprins pe sine mândrindu-se cu propria înfățișare lipsită de eleganță. Curând a simțit îngrijorarea și preocuparea lui Zorar. Yalnis ar fi trebuit să se teamă, dar nu trăia un asemenea sentiment.

- Te rog să o eliberezi pe Ekarete, a zis ea, adresându-se navei.

- Confirmat, a zis aceasta, cu glas moale. Rețeaua de mătase s-a retras, resorbindu-se. Imediat ce i s-a eliberat o mână, Ekarete s-a slujit de degete și unghii ca să se târâie, eliberându-se. Mânjită de sânge și cu părul încâlcit, a sărit în picioare.

A făcut un pas către Yalnis, apoi s-a oprit, și a privit peste umărul ei.

Yalnis a privit imediat înapoi.

Ca și cum ar fi fost adusă în acel spațiu în mod în mod deliberat, dincolo de domul transparent al spațiului locuibil, nava lui Seyyan a apărut uriașă, înfășurată în straturile multicolore ale mătăsurilor celor mai grele, fiecare dintre ele fiind îmbibat de alergenii specifici navei care o crease. Nava lui Seyyan se găsea strivită în interiorul acelei sfere, chircindu-se de sub atingerea ei dureroasă, imobilizată și ținută deoparte până când trecerea timpului avea să roadă acele chingi, transformându-le în pulbere.

Ekarete și-a strigat suferința cu glas ascuțit. Țipătul a umplut auzul lui Yalnis și a făcut aerul să pară îngroșat.

Tasmin s-a grăbit spre ea și a petrecut un braț pe după umerii ei tremurători, acoperind-o cu o aripă a propriei rochii.

- Ia-o cu tine, i-a spus Yalnis lui Tasmin. Te rog, ia-o cu tine.

Tasmin a făcut-o pe Ekarete să se răsucească și a îndrumat-o spre filament. Marginea conexiunii începuse deja să se umfle spre interior

când nava lui Yalnis a reacționat la atingerea lui Tasmin printr-o inflamație. Tasmin și Ekarete s-au grăbit să treacă, dispărând imediat.

Foștii prieteni ai lui Seyyan aveau să decidă felul în care o vor trata pe Ekarete. Ar fi putut să o abandoneze, să o adopte ori să creeze o nouă navă pentru ea. Yalnis nu avea habar ce aveau să facă aceștia, dacă vor socoti că, prin fidelitate, dăduse dovadă de o prostie de negalat, ori că, din același motiv, dăduse dovadă de eroism.

Când conectorul și-a revenit, lăsând peretele puțin umflat și iritat, după ce nava lui Tasmin s-a îndepărtat în siguranță, Yalnis a inspirat adânc și a expirat apoi foarte încet. Tăcerea și singurătatea au calmat-o.

- Cred că a sosit vremea, a spus ea cu voce tare.

- Adevărat, i-a răspuns nava.

Yalnis a coborât în camera de creștere, unde, cu forme rotunjite și netede, se odihnea nava-fiică. Se formase ca un buzunar al navei lui Yalnis și crescuse pe dinăuntru. Cele două nave erau legate printr-un gât gros, care acum se subția, și prin care trecea ocazional câte un flux de substanțe nutritive ori informații. Acel gât avea să se reteze, vindecându-se complet la nava-fiică și rămânând deschis larg în învelișul exterior al navei lui Yalnis.

A pășit înăuntru pentru prima și, probabil, singura dată.

Spațiul de locuit era foarte simplu, foarte frumos prin simplitatea sa, cu pereții și podeaua la fel de negru, adânc și vibrant ca spațiul fără stele. Spațiul de depozitare gemea de darurile unice pe care le aduseseră oaspeții lui Yalnis: alimente noi, informații, bacterii, povești, cântece și hărți ale unor locuri inimaginabil de îndepărtate.

Învelișul argintiu și moale al navei lui Yalnis o îmbrățișa cu delicatețe, acoperindu-i domul transparent.

In prezența ei, noua navă s-a trezit. A creat un cuib pentru ea. Yalnis s-a cuibărit în căldura până atunci necunoscută și a adormit.

S-a trezit în durerile facerii, ale ei proprii și ale navei. Prelungirile și monitoarele s-au retras din trupul ei.

- A sosit momentul lansării, i-a spus ea navei.

- Confirmat, i-a răspuns aceasta fără ezitare şi fără să sugereze altceva. A vibrat puternic în chinurile naşterii. După odihna îndelungată, îşi recăpătase forţele.

- Bahadirgul, a spus Yalnis, e vremea.

Bahadirgul a căscat cu gura până la urechi, a clipit de câteva ori şi s-a trezit pe deplin.

Yalnis şi Bahadirgul s-au combinat din nou. Plăcerea combinării lor mintale o egala pe aceea a combinării lor fizice, a crescut în intensitate şi a depăşit pragul. In momentul culminant, ei i-au dăruit fiicei lor o copie a amintirilor lui Yalnis şi una a amintirilor iubitului ei, Bahadirgul.

O clipă de apăsare, o împunsătură dureroasă...

Yalnis a ridicat în aer nou-născuta ce clipea din ochi. Fiica ei avea pielea ca de abanos a lui Bahadrigul şi părul castaniu foarte închis, şi ochii ei, de un albastru adânc. încântată, i-a arătat-o lui Bahadirgul, întrebându-se, aşa cum i se întâmpla mereu, ce altceva mai înţelegea companionul ei în afară de plăcere, saţietate şi accese ocazionale de spaimă sau furie. Acesta a suspinat şi s-a retras în poziţia lui obişnuită, cu faţa la vedere, calmă. Ceilalţi companioni au scos şuierături, au clipit şi şi-au mutat privirea în altă parte. Yalnis a lăsat ţesătura bluzei să cadă peste feţele lor.

Yalnis a purtat-o pe fiica ei prin noua navă, începând cu spaţiul destinat fermei şi terminând cu centrala energetică, oprindu-se doar să îndepărteze senzaţia de încleiere a naşterii în micuţul şi frumosul pârâu de îmbăiere. Puful de pe capul fiicei s-a uscat, devenind moale ca o blăniţă.

Fiica a clipit spre Yalnis. Toată lumea spunea că o fiică îşi cunoştea întotdeauna mama, încă de la început. Privind în ochii fiinţei abia născute, Yalnis s-a convins de adevărul acelor vorbe, cu toate că nici ea, nici alte persoane cunoscute ei nu-şi aminteau acel prim moment de viaţă şi trezire la conştiinţă.

Până să se întoarcă în spaţiul de locuit din partea superioară a noii nave, gâtul conector se separase, iar un capăt se vindeca pe nava-fiică, devenind un năsturel abia vizibil al buricului, iar celălalt deschizându-se încet spre exterior. Nava lui Yalnis a tresăltat din nou, împingându-şi nava-fiică. Domul transparent a ieşit în afară, dezvăluind spaţiul şi reţeaua înconjurătoare de stele.

Yalnis a simţit o durere de sâni. S-a lăsat moale, cu picioarele încrucişate, pe podeaua neagră şi călduţă şi a lăsat-o pe fiica ei să sugă, dându-i o dovadă fizică a primejdiilor şi atracţiilor, tot astfel cum ea şi Bahadrigul îi oferiseră dovezi mintale privind trecutul.

- Karime, a şoptit Yalnis, când fiica ei a adormit. Deasupra lor, deschizătura se lărgea. Nava cea veche a gemut. Cea nouă a scos în sunet de uimire în timp ce pătrundea în lume.

- Karime, fiica mea, să trăieşti bine, a zis Yalnis.

Şi-a dat copila navei-fiică, aşezând creatura adormită şi bucălată în cuibul moale. Apoi a mângâiat suprafaţa mătăsoasă a navei.

- Să ai grijă de ea, a spus Yalnis.

- Confirmat, a şoptit noua navă.

Yalnis a surâs, s-a ridicat, a urmărit noua navă protejând noua persoană vreme de o clipă, apoi s-a grăbit să iasă prin conexiunea interioară înainte ca aceasta să se închidă.

S-a strecurat afară, a aruncat o privire în urmă ca să se asigure că totul era bine, apoi a revenit în spaţiul de locuit ca să urmărească restul.

Nava lui Yalnis a avut o ultimă tresărire puternică. Noua navă se eliberase cu totul.

A plutit în apropiere, ca să se orienteze şi să observe tot ce o înconjura. Curând - pentru că şederea în apropierea altei nave presupunea oricând un element de pericol, dar şi o oportunitate - a pornit să se deplaseze cu o şoaptă, accelerând cu atenţie către o orbită mai înaltă, mai îndepărtată.

Yalnis a zâmbit văzând o asemenea cutezanţă. Mai departe de stea, mişcându-se prin centura de praf a stelei, nava putea câştiga masă şi

crește mai repede. După o mie, ori chiar numai cinci sute de orbite parcurse, Karime va ieşi ca să-şi ia locul ca fată a poporului ei.

- Le-am putea însoți şi noi, a spus Yalnis. Odihnă, compensare...

- Fals, i-a şoptit nava ei, etalându-şi forța, dorința, dar şi trebuințele. Fals, fals.

- Am putea pleca în propria noastră aventură.

- Confirmat, i-a răspuns nava şi s-a întors către rețeaua spațiului, ca să călătorească la nesfârşit şi să se înfrupte din colbul stelar.